

**“JUKKA`S BETTER BLUES” ja muita biisejä menneisyydestä
Elämäni valokuvaajana Suomessa 1960-2000 luvulla.
26.7.2016 © Jukka Vatanen**

Istun mustassa Taksi Mersussa , kuskin paikalla Helsingin rautatieaseman taksitolpan 14 jonotuspaikalla. Olen pukeutunut limokuljettajan mustaan sprigiin ja kaulassani on firman sininen solmio jossa on hillitty K- kuvio. Olen saanut ottaa tiettyjä vapauksia ammattikuljettajan asun suhteen ja olen kietaissut tyylikkään intialaisen huivin lämmittämään , sillä firma pitää ihan sallittuna että tällainen harmaatukkainen vanha jäbä, lähes eläkeiässä, näyttää vähän erikoiselta ja saa luontevasti kontaktin ulkomaisiin asiakkaisiin, kun kuskaan heitä joko keskustan hotellista kentälle ja sitten kentän Vip kerroksesta takaisin keskustaan.

Tänään ei ole sattunut kohdalleni ennalta määrättyä ” limokeikkaa” eli tilausajoa, joka ajetaan ilman keltaista kupua tai muita taksin tunnusomaisia lisäkkeitä. Ei se mitään... jonkin aikaa sitten sain firmalta ”kultaisen ratin” eli tunnustuksen hyvästä palvelusta taksi ja limokuskinä. Paras palkinto tuli kuitenkin kun olin Lätjän MM kisojen aikana venäläisten oligarkkien turvamiesten VIP autokuskinä. Keikka alkoi ihan tavallisena tilausajona, mutta nuo karskit kaverit huomasivat että osasin ajaa saattueessa kuten pitääkin, tarpeeksi lähellä, jotta kukaan ei pysty hyppäämään tai törmäämään kolonnan väliin katkaistakseen sen ja hiukan sivulla edellä ajavasta jotta voin seurata muutaman edellä ajavan takavaloja ja olla valmiina nopeuden muutoksiin sekä ajaa myös päättäväisesti päin punaisia valoja jotta en jäisi letkasta jälkeen. Hartwall areenan ympärillä Kisojen aikana oli kielletty pysäköimästä, mutta noiden turvamiesten oli päästävä käsiksi työkaluihinsa tilanteitten muuttuessa. Peilistä näin että sinne takakonttiin vilahti niin satelliittipuhelimet kuin vähän järeämmät työkalut joissa oli vaihdettavat lippaat. Olin sopinut että kun he haluavat minut lähelle pääovia, ajan mahdollisimman hitaasti ohi, varoitusvilkut päällä jotta he tunnistaisivat auton ja ehtisivät hoitaa hommansa takakontista. Liikenteenohjaajien äänekkäitten protestien seuraamana homma toimi oikein hyvin. Toisin sanoen, olen ”ihan Oikoo limokuski” ja jopa pidän tästä hommasta. Pakollinen eläkkeelle siirtyminen on muutaman vuoden päässä, sillä ammattiajolupa menee umpeen 70 vuotiaana.

Tuo palkinto oli huikeat tipit, Nämä veijarit kysyivät homman päätyttyä mitä haluaisin palkkioksi hyvästä työstä, mikä on toivelistalla ensimmäisenä ?

Ajattelin ihan piloillani että kunnon foni olisi kiva Niin, voisin taas treenailla, saada jonkunlaista otetta nuoruuteni lempitouhuun eli jazzin tuuttaamiseen, Kaveri otti pullean lompakkonsa esiin ja tuuppasi yllätyksekseni ”aika ison setelin” kouraani, jolla kyllä saisi panttilainaamon huutokaupasta ostettua kelvollisen Tenori fonin... Lisäksi saan tästä hommasta, ”vapaa aikani vaihtamisesta rahaan”, ihan erinomaisen korvauksen kuukausittain. Peruskulujen jälkeen yksin elävälle jää sen verran että olen voinut nyt amatöörivalokuvaajana, ammattilaisuran jälkeen, ostaa kaikki ne modernit Digivalokuvaus laitteet, mistä aloittelevat nuoret valokuvaajat vain uneksivat, Hasselblad keskikoon järjestelmän, aina huippukallista CFV digitaaliperää myöten sekä myös Flextight negatiiviskannerin jolla työpäivän jälkeen skannailen ja työstän monen tuhannen ruudun kuva arkistoani. Onneksi tajusi aikanaan olla allekirjoittamatta ”Ryöstösopimuksia” kuvaoikeuksien myynnistä kustannustaloille. Kuukausittain tippuu tililleni lisäksi pikkusummia ”julkisipotreteista”

uusintajulkaisuna. Ymmärrän miksi arkistokuvia nimitetään jenkeissä ”Stock photos” nimikkeellä, ne ovat kuin osakkeita joista kertyy osinkoja elämän loppuun saakka.

Kuuntelen siis nyt radiosta hyvän ystäväni Eero Koivistoisen jazz soittoa, Muistelen kun Eero nuorena jannuna, ”Kotkalaisena” joka tuli stadiin ja mitteli paikallisten kanssa Albertinkadun OLD HOUSE jazzklubilla. Olin mielestäni nuorena jazz saksofonistina ”aika kova luu”, olihan juuri Atte Blom, Hufvudstadsbladetin jazz skribentti kirjoittanut arvostelun Radion tanssiorkesterin konsertista ja siinä solistina esiintyneestä ”nuoresta Cannonball Adderley tyylisestä lupaavasta alttosaksofonistista”. Eero ”Koippa” Koivistoinen oli nyt menossa Japaniin Ulkoministeriön keikalle. Suomalaisella jazzilla on nykyään vientiä kun 60 ja 70 luvun jazzdiggareita on johtavilla paikoilla valtionhallinnossa ja ulkoministeriössä. Jopa Pressa, tuo Muumi mamma on tunnustautunut diggariksi... Tunsin soitettavat biisit ulkoa, sillä useimmilla niistä olin ollut paikalla kuvaamassa studiossa matskua Koipan levynkasia varten. Lisäksi Koipalla ja minulla oli diili: Hän neuvoi minua fonin soiton hienouksissa ja antoi muutaman huippu Otto Link suukappaleen ja minä vastaavasti neuvoin häntä valokuvauksessa, photoshopissa ja sellaisessa.

Minulla oli onni, silloin aikanaan ,muitten bändini Kulosaarelaisten kamujeni kanssa , saada OTTO DONNER kertomaan meille jazz soittamisen salat, rytmityksen, sleppauksen eli tuon maagisen taidon soittaa hiukan rytmipoljennon jäljessä, ominaisuuden joka oli luonteen omaista Dexter Gordonille ja Lester Youngille, legendaarisille jazzareille. Meidän tangomestarillamme Olavi Virralla oli sama kyky, joka siis erottaa ”mestarit junteista” Eli, minulla oli salaista tietoa, jota ei jaeta konservatorioissa...

Jazzari vaihetta kesti siihen asti kunnes menin Helsingin kulttuuri talolle Guruni John Coltranen konserttiin ja se muutti kertahetvällä elämäni suunnan. Siinä tarinassa on tärkein vaikuttaja tuo toinen Guruni ja ystäväni Otto, sillä kaikkien vuosien ja lukemattomien yhteisten projektien jälkeen, kun olin häntä kuvaamassa Tammisaaressa, hän ehdotti sitten minulle vuonna 2011 että anoisin valtion ylimääräistä taiteilijaeläkettä. Kun epäilin mahdollisuksiani saada sitä, Otto sanoi: Ano nyt vaan, suosittelen sinua, ja minun suosittelemillani on tapana myös saada se... Eli, Ei ota päähän ollenkaan, istun tässä tyytyväisenä. Kunnon eläke juoksee kansaneläkkeen ja yrittäjäeläkkeen lisäksi. Nyt on aikaa vihdoinkin laittaa arkistot kuntoon ja alkaa naputella tätä tarinaa, millaista oli olla valokuvaaja ja nimenomaan muotikuvaaja niitten kultaisten vuosien aikana, kun ”rättibisnes” oli kova sana Suomen kansantaloudessa. 70 ja 80 luvulla, aikana jolloin jotkut valokuvaajat, kuten minä, saimme saman kokoista palkkaa kuin Finnairin pilotit.

Tämä tarina on omistettu Otto Donnerille, syvää kiitollisuutta tuntien.

1. Ensimmäinen chorus, eli TEEMA: (Miten tullaan valokuvaajaksi)

Isäni Odd Vatanen oli innokas amatöörivalokuvaaja joka LEICA kamerallaan tallensi elämänsä 1920 luvun alusta lähtien. Hänen hyvä ystävänsä VILHO SETÄLÄ oli tunnettu Leica pioneeri ja Vilhon kautta muun muassa isäni sai harvinaista AGFA värifilmiä jo Väli rauhan aikana 1941 ja isälläni oli näinollen ensimmäisiä väriotoksia Suomessa.

Vilhon kautta myös pienkamera tekniikka jota kutsuttiin ”Leica tekniikaksi” tuli tutuksi myös minulle, kun olin aloittamassa valokuvaus kokeilujani aluksi isäni kameralla. Rodinal kehite ja itse ladatut IXMOO metallikasetit olivat kuvio jo silloin. Isäni antoi minulle myös muistikirjansa, jossa oli seikkaperäiset ohjeet tuosta tarkkuutta vaativasta pienkameratekniikasta.

Isäni Odd oli teollisuusmies, rakensi 40 ja 50 luvulla Helsingin kaupungille lähes kaikki siniset ”HELKO” bussit. Äitini oli kotirouva joka omistautui täysin perheelleen ja miehelleen, kasvatti viiden lapsen pesueen, Vanhin on Tupu eli Marjatta Heinrichs, joka sinnittelee edelleen suuren pesueensa mammana, isovelji Pauli kuoli erinäisiin komplikaatioihin kun ei välittänyt lasikuituhommissa tuon taivaallista noista suojamääräyksistä. He kumpikin olivat syntyneet enne sotia ja olivat sotilapsina Ruotsissa sukulaisissa. Essi siskoni syntyi vuotta ennen minua, 1943 ja minä sitten melkein suurpommitusten aikana 1944. Pikkuveli Veikko ilmestyi pesueeseen 1947 eli on minun läheisin tällä hetkellä. Minut sodan takia kastettiin niin myöhään, että seisoin omissa kastajaisissani tumma puku päällä, eli olen ”melkein pakana”...

Olen perinyt useita lahjakkuuksia, sillä isäni ODD oli jo ”monilahjakkuus”, hänen veljensä Henry Ericsson oli Suomen ensimmäisiä teollisia designereitä, suunnitellen lasitavaroita, ravintolasisustuksia, teatterilavastuksia ja myös veljensä Odin kanssa kaksi taloa Kulosaareen Hopeasalmentielle, jossa isäni perhe asui Talvisodan ajan.

Odin äiti oli värikäs persoona joka hallitsi Mikkelin seurapiirejä kun hänen iäkkäämpi miehensä touhusi itsenäisyys taistelun varustutumisesta yhdessä Mikkelin poliisipällikön kanssa. Meillä on kuva jossa Mannerheim istuu apteekkarin salongissa jyrkevässä tuolissa. Tuosta kuvasta on tehty maalaus joka on Katajanokan Upseerikerhon seinällä. Kun vaimoni Mikki tokaisi ystävilleen siellä olessaan: Katso, Odin tuoli ! , pitivät ystävätkin häntä vähän kajahtaneena.

Isäni seurasi aikansa minun valokuvaus touhuiluani ja totesi sitten:

”Kun sinulla on noin surkea tekniikka, voisit ainakin NÄYTTÄÄ vakavasti otettavalta valokuvaajalta, joten ostan sinulle oman Leica kameran” sain käytetyn mustan leica M2 kameran joka oli minulla pitkälle ammattilais aikoihin saakka.

Luovuin siitä kun erosin ensimmäisestä vaimostani, jolloin hän sai sen, ja ostin uuden M4P Leican. Olen siis LEICA kuvaaja toisessa polvessa...

Ensimmäisen valokuvani otin kuitenkin isäni toisella kameralla, Zeiss Contaflex peilikameralla, kun halusin kuvan jazz saksofonisti gurustani JOHN COLTRANE. Konsertti oli Helsingin Kulttuuritalolla vuonna 1961. Kamerassa oli Leicasta poiketen ”keskus suljin” eli sekä aukko että suljinajat säädettiin linsistä. lainasin kameraa isältäni ja koulun kamerakerhon jäseniltä sain neuvon ostaa kaikkein nopeinta saatavissa olevaa mustavalko filmiä. joka oli AGFA RECORD, nopeudeltaan 400 asa eli 27 DIN. , huippunopea siihen aikaan mutta nykyään lähinnä norminopeus.

Filmi oli ”älyttömän rakeista”, Kuvasin konsertissa istumapaikaltani yleisön joukosta, joten itse aihe jäi aika pieneksi ruudussa. kun sitten pyysin kavereita kehittämään ja suurentamaan kuvan, ei se ollenkaan vastannut kokemaani konsertti tilanteesta. Ostin itse jyrkintä mahdollista valokuvauspapereita joka oli Agfan Brovira Extra hart.

Sillä ja voimakkaan osasuurennuksen avulla kuvani näytti suunnilleni sellaiselta mitä olin nähnyt Amerikkalaisen Down Beat Jazzlehden sivuilla.

Kuvaustilanteeseen liittyi hauska ”hämminki”, koska minulla ei enakkoon ollut minkäänlaista kokemusta valokuvauksen hienouksista ja kameran säädöistä. Kun keskus suljin kamerassa on säädöt linssin ympärillä, eikä kamerassa mittaria, ei minulla ollut mitään tajua siitä miten valottaa kuva konsertti tilanteessa. laitoin aluksi kaikki säädöt toiseen reunaan, arvoksi tuli 1 sekunti ja aukko 22, sitten taas vastakkaiseen reunaan, tulos täysi aukko 2,8 ja 1/1000 osa sekuntia. Kummallakin arvoilla nega täysin mahdoton, mutta sitten varmistin vielä laittamalla kaikki säädöt keskelle ja arvolla 1/15 sekunti ja 5,6 tuli kuvia jossa estradin spottivalot kauniisti kiilteli John Coltranen Selmer mark IV : saksofonissa ja niihin tuli pitkästä suljinajasta johtuen lievä liikkeen vaikutelma valojuovineen.

Tein kuvasta isot 30X40 kopiot jotka vielä pohjustin. laitoin kuvan koulumme kulttuurikilpailuun , jonka voitin! Sitten laitoin kuvan Kameralehden vuosikilpailuun jonka myös voitin. Kaverit kehottivat minua osallistumaan Pohjola Nordenin kulttuurikilpailun Ruotsissa ja kun voittokuva julkaistiin isokokoisena Dagens Nyheterin etusivulla, olin pakahtua innostuksesta, siinä oli guruni kuva, paraatipaikalla ! Kisaan osallistui uusi ”valokuvauksen ihmelapsi” Johannes Runeberg, huippukuvaaja Kristian Runebergin veli ja vanhan valokuvaajamestarin Fred Runebergin poika. Johannes oli aika hapan kun vedin voiton hänen nenänsä edestä !

Johannes kuitenkin suositteli minua assistentiksi ja labbis kopistiksi FINNSEVEN ryhmään, jossa muita kuvaajia oli Kristian Runebergin lisäksi Seppo Saves, Timo Kirves, Olavi kaskisuo, Aulis Nyqvist, C.G. Hagström ja ennen kaikkea Cai Bremer, toisin sanoen koko suomalaisen reportaasikuvauksen kerma. Kun tätä ennen Jazzari urallani oli tapahtunut ”eepinen hetki” eli ollessani tanssilavaleikalla Pohjanmaalla, tuuraavana fonistina Herbie Katzin bändin kanssa, olin mennyt kuselle lavan taakse. Joukko manneja oli tullut veitsen kanssa ja piirittänyt minut, osoittanut tikarilla lapaluitani ja sanonut nuo maagiset sanat: ”Se on Tankoa tai tätä”...

Tämän jälkeen uranvaihtoni jazzarista valokuvaajaksi alkoi tuntua yhä houkuttelevammalta. Keikka muusikosta, joka voi soittaa jazzia vain pari kertaa viikossa Albertinkadun jazzluolassa ”Old House Jazz Klubissa” ,mutta viikonloppuna kiertää noita masentavia tanssilavoja tai Hesassa tanssipaiikkoja, kävi nopeasti mutta ei kivuttomasti. Olinhan lähtenyt periaatteessa kotoa jo koulun viimeisellä luokalla ollessani ja elättänyt itseäni noilla viikonloppu keikoilla, nuokkunut luokassa maanantain ja tiistain ja sitten koettanut päästä asioista kärryille loppuviikon tunneilla. Kun sitten kuitenkin kirjoitin itseni Ällän ylioppilaaksi, parhaalla tuloksella perheessäni siihen asti, pidin saavutusta aika kohtuullisena, sillä valkolakin saatuani oli itseasiassa minulla kaksi ammattia valmiina, Muusikko, joka oli voittanut suomenmestaruuden kaksi kertaa Jazz bändien kisassa sekä ollut vieraileva solisti Radion tanssiorkesterissa (UMO:n edeltäjä) tehnyt kaksi levyä, rokkilevyn (King Albert and his Strolling Bones) ja Jazzlevyn Esa Helasvuon kanssa Minguksen Jelly Roll biisistä, mutta ennen kaikkea soittanut Otto Donner/Chrisse Shwindt bändissä alttosaksofonia. Paitsi että tämä bändi, legendaarisen Hesalaisbändin ”Esa Katajavuori kvintetin ” manttelinperiijä, Oli ykkösbändi myös ylioppilas ja osakuntabileissä Hankenilla, Lönkan Natsalla ja muualla jossa sen nimeksi tuli

mainoksissa "RAHAD BOYS" eli nykykielellä Hynät Veks! Otolla oli jopa tuollainen punainen turkkilainen fetsi, kun tico ticoa ja muita lattareita vännettiin. Näistä bändikeikoista oli sitten myöhemmin fotari aikoina suurta apua, kun sen aikaisista portsareista oli tullut poliiseja ja Suopon agentteja ja minut tunnistettuaan pääsin hyviin mestoihin valtiovierailujen y.m. aikoina.

Tämä Jazzari möi sitten instrumenttinsa, Erik Dannholmilta ostamansa huippuluokan SELMER Mark iV alttosaksofoninsa yhdelle noista Finnsevenin fotareista, Timppa Kirveelle, naurettavaan 350 markan hintaan, mutta välipuheella että jos kaduttaisi, möisi Timppa sen takaisin samaan hintaan. Timppa paskiainen muutti sen heti rahaksi ja hyvään hintaan sillä sen todellinen arvo, tänä päivänä on jotakin viisitoista tuhatta mummonmarkkaa. Tyhmä minä ja Timppa jatkoi noitten typerien saaristolaisrenkutusten vääntämistä hanurillaan. "Todellinen Mies Hanurista"...

Valokuvaajaksi kouluttautuminen tapahtui näiden seitsemän mestarin hyvässä opissa. Päivittäin labbistyötä ja kuvauskeikoilla hengaamista, Pitämistä silmät auki ja ajattelemaalla miten toimin itse kyseisessä tilanteessa. Sitten erilaisten kahinoiden ja tapahtumien seurauksena puolen vuoden jälkeen, kun sanoin itseni irti Finnseven ryhmän duunista, sanoi Seppo Saves minulle lähtijäisiksi: Ellei assistentti pysty ottamaan isännältä vähintään kolmannesta sen asiakkaista itselleni, on hän ollut huono assistentti eikä valokuvaajan uraa kaupallisena toimintana kannata harkita... Seppo ei kyllä arvannut kenelle nuo herjat heitti.. Tämä mielessäni ja varsinkin kun tiesin mitä nämä kaverit laskuttivat palveluksistaan, joka oli sellaisia summia että jazzarin/tanssimuusikon palkkoihin illalta piti panna vähintään yksi nolla lisää. Ja kun se tapahtui viikon joka päivä eikä ainoastaan viikonloppuisin, oli ammatinvalintani muutos päätös aivan selvä. Tuossa ammattiin valmistautumisessa on vielä yksi aika erikoinen piirre. Kun olin koko kesän Finnsevenin labbiksessa touhuamassa ja tein vapaa aikanani omia juttujani ja kasasin itselleni kelvollista työkirjaa eli portofoliota, unohdin kokonaan mennä ilmoittautumaan Atskin eli Taideteollisen Korkeakoulun valokuvataiteen linjalle pääsykokeisiin. Kun sitten kaverini menivät niihin syksymmällä, totesin, että sinne valui hukkaan sekin mahis.. No, kun nyt sitten myöhemmin kysytään että mikä on koulutukseni valokuvaajana, vastaan että ei mikään. Panin filmin kameraan ja aloin kuvata ja oppia virheistäni. Opetin kyllä sitten kavereitani ylemmillä vuosikursseilla Atskissa useaan otteeseen vierailevana lehtorina. Hyvä oli että opetin, kun pääsin 65 vuotiaana eläkeikään, ei juuri eläkettä olisi herunut, mutta tuosta valtion virasta pakosta pidätettiin eläkemaksut päältä, muuten ei olisi juuri mitään ollut tulossa... Nuorena jannuna ei tullut mieleenkään että jotakin eläkettä olisi pitänyt maksaa, en kuvitellut että edes pääsisin eläkeikään asti tai 2000 luvulle. Journalistien ja fotojournalistien elämä oli sen verran hektistä että hyvin harva siihen pääsisi. Alkoholi, Tupakointia monta pakettia päivässä sekä tolkuttomat työajat sekä paineet "deadlinen" kanssa purivat hyvin. Minullakin oli "raskas työ ja vielä raskaammat huvitukset"

Kun olin päässyt ylioppilaaksi ja suunnittelin elämäni suuntaa ja olin päättänyt että valokuvaus on se osa "renesanssiluonteeni persoonakuvassa" jota aloin seurata, käppäilin hyvän ystäväni ja "sielunveljeni" Jan Olof Mallanderin kanssa eteläisessä Helsingissä, tarkemmin sanottuna Huvilakadulla. Siinä keskivaiheilla, Numero 14 kohdalla oli pittoreski talo ja siinä alakerrassa kivijalka kauppojen ovia. Ollen kanssa päätimme ottaa selville, kuka omistaisi talon ja miten sinne pääsisi asukkaaksi. Talossa oli isänoitsijänä Rouva Rantanen. Lähestyimme häntä ehdotuksemme

kanssa, vastaus oli topakka: Ei täällä mitään paikkoja ole vuokrattavana.. Emme luovuttaneet, vaan lähestyimme uudelleen suklaarasian kanssa ja kyselimme: "Jos nyt kuitenkin katsottaisiin asiaa siten että J.O. M. voisi vuokrata tuon maitokaupan ja minä tuon vapaan kämpän toisessa kerroksessa?" Rouva Rantanen heltyi ja Olle pesiytyi ekaan kerrokseen jonne tuli "CHEAP THRILLS" galleria ja Elonkorjaajien pesäpaikka ja minä muutin toiseen kerrokseen, jonne sitten seurakseni aina välillä ilmestyi epäluukuinen määrä seksikkäitä kauniita kissanpoikia, joita jenkkislangissa myös nimitetään "pussycateiksi"

Olin siis "nuori arrogantti valokuvaaja", Kävelin Me Naiset lehteen joka oli Caj Bremerin asiakas, sain sieltä töitä, Kävelin Marimekkoon muotikuvieni ja potrettieni kanssa (Sepo Saveksen pääasiakas) ja sain Armi Ratialta heti kuvaustöitä. Tutustuin Me Naiset lehdessä Anu Seppälään jonka kanssa aloin pyöriä seurapiiritapahtumissa ja julkkis reppis keikoilla. Pääasiallinen "oma juttu" oli kuitenkin Muotokuvaus, jota harjoittelin vapaa aikanani. Malli tarjokkaat oli varsinainen "ammatin suola", kuvata heitä vähissä vaatteissa ja vielä vähemmissä. Ensimmäinen vaimoni oli Eva, Sanelma Vuorteen koulun aloitteleva malli, joka tietenkin tuli "testikuvauksessa" raskaaksi, ja menimme naimisiin.

Tätä ennen oli kuitenkin armeija aika eli breikki ja väliosa soljuvassa tarinassa.

Olin hyvissä ajoin ennen armeijaan menoa pyytänyt työtodistukset ja suositukset tärkeimmiltä tuntemiltani ihmisiltä kuten pomoltani Seppo Savekselta, Kaisa Korhoselta joka oli ylioppilasteatterin johtaja (olin tehnyt sinne Lapualaisopperan kuvaukset ja "tuonelan joutsen" näytelmään valokuviin perustuvan lavastuksen) Leena Peltoselta, joka oli 17 lehden päätoimittaja ja koulutukseltaan muotisuunnittelija, toimien myös lehden muotitoimittajana. Olin ennalta käynyt Armeijan kuvakeskuksessa esittäytymässä ja sopimassa että voisin armeija aikanani tehdä oman version "armeijakirjasta" tietenkin panemalla paremmaksi Seppo Saveksen kuvateoksen. Siellä sanottiin että kunhan käyn alokasaikani normaalisti joukko osastossa ja sitten annan sotilasvalan, on siirtymiseni kuvakeskukseen varma juttu. En siis asettanut mitään toivomuksia alokasajan palvelupaikan suhteen.

Kun kutsu tuli, oli palveluspaikakseni määrätty Parolan panssariprikaati ja siellä panssaritorjunta.laskuvarjojääkärien ja rannikkojääkäri taistelusukeltajien jälkeen ehkä rajuin mesta missä käydä läpi Armeija. Alokasaikana pönäkästä alokkaasta muotoutui slimmattu uros, painokin tippui lähes parikymmentä kiloa. Toteutin huonosti ohjetta " Tee vain välttämätön, älä ilmoittaudu vapaaehtoiseksi mihinkään" Juoksin ja raahasin sinkoa ja PST tykkiä innolla siinä missä muutkin.Kaivoin poteroakin niin syväälle että panssarivaunu saattoi ajaa yli minun kyykistellessä sen pohjalla.

Kun sitten oli valatilaisuus ja sen jälkeen kutsuttiin rivistä esiin aliupseerikouluun menijät, hämmästykseni V:n kohdalla kuulin nimen VATANEN. menin heti tilaisuuden jälkeen luutnantin puheille jaannon ymmärtää (ehkä toisilla sanoilla) MITÄ HELVETTIÄ, minunhan piti mennä kuvakeskukseen? Luti totesi kylmästi: Vatanen, olette upseeriainesta. Tästä teidän erästä on niin vähän sellaisia, suurin joukko on noita lapin poronmulkun jyräsiöitä. Te menette Aukkiin ja sitten Rukkiin ja sillä hyvä! Ajattelin: no sehän nähdään, eli arrogantti minäni julisti sodan lutia vastaan.

2. Chrash Cymbal Break. –pakollinen paussi ”Isänmaan puolesta”.

Koska tuosta armeija/Tilkka seikkailusta on ystäväpiirissä ja kollegojen parissa esiintynyt mitä erikoisempia versioita aina Hesarin Tilkka haastattelua myöten, jossa ne silottelivat tarinaa ja jättivät olennaiset mehukkaat yksityiskohdat pois päätin julkistaa koko tarinan, kaikilta vaiheiltaan, varsinkin kun isosiskoni Tupu kertoi että suvun piirissä kiertää tarina että menetin hermoni tai tulin mielenhäiriöön. Kaukana siitä, siis...

Valatilaisuuden jälkeen oli muutaman päivän loma. Menin isäni työpöydän ääreen ja tiesin että hänellä oli sodanaikainen pistooli siellä kotelossaan ja lippaassa muutama panos. Olin sillä salaa leikkinyt pikkujässenä, ottanut lippaan pois ja naksutellut liipaisinta tyhjällä pistoolilla joten kyllä tiesin miten se toimii.

Lomapuku päällä, johon kuuluu armeijan mustat lankatut kengät, menin Tilkan sotilas sairaalan takana olleelle kalliolle ja suunnittelin ”harhautusoperaation”. Sieltä tynenä lamsin Tilkan ensimmäisen kerroksen aulaan vedin pistoolin esiin lippaasta ensimmäisen panoksen piippuun, Levitin väljissä armeijan kengissä isovarpaan ja keskivarpaan välistä rakoa tarpeeksi, tähtäsin huolellisesti ja posautin siitä välistä reiän sekä kengän ylä että pohjapintaan. Loput paukuista ammuin Tilkan kattoon. Istuin tuolille rauhassa odottamaan...

Kului ehkä 15 minuuttia niin sekä takanani että ovesta näkyi poliisi siviilipuvussa ja pistooli kädessä. Käskystä ”heitä pistooli lattialle” heitin sen jenkileffa tyyliin tarpeeksi pitkälle että poliisi sai sen nostettua ylös. takanani oleva poliisi napsautti käsiraudat käteeni ja matka Pressanlinnan vieressä olevaan päävartioon alkoi.

Päävartiossa kyseltiin nuo vakiot, kuka ja miksi. sain soitta yhden puhelun fajilleni jossa sanoin että ei kannata hermostua, tämä nyt on vaan sellainen pieni sylipaini armeijan kapiaisten kanssa, kukaan tai mikään ei ole sen kummemmin vaurioitunut. Faija oli vähän nyreä kun sen pistooli oli nyt valtion omaisuutta, koska ei sillä tietenkään mitään aseenkantolupaa siihen ollut. Yön sain olla siinä päävartion sellissä, mistä näkyy Uspenskin katedraalin kupolit. varmaan aika erikoinen kuvakulma tuohon turistinähtävyyteen. Seuraavana aamuna sitten pääsin takaisin Tilkkaan, tällä kertaan suljetulle ”palikkaosastolle”

Olin siis suljetulla psykiatrisella osastolla noin kaksi kuukautta. Välillä oli testejä jossa lekurit koetti ottaa selvää minusta. Välillä olin ihan asiallinen mutta sitten taas panin kaiken ihan läskiksi. Siellä oli tupakkahuoneessa sellaisia tuhkakuppeja jotka muistuttivat Vietkong sissien ruokopäähineitä. Sellainen päässä hiippailin käytävällä ja hoin ”AMPU TULEE..Ratatata...” ja muuta lapsellista. Siellä oli jannuja jotka tosiaan oli aivan pihalla, verestävin silmin istuivat nurkassa ja tärisivät ja vain tuijottivat. Sitten oli muutama jotka olivat muuten ihan suht OK mutta jos alkoi niiden kanssa jutteleen, rupes ne puhumaan Jeesuksesta ja käännättämään. Ilmeisesti jotakin Lestadiolaisporukkaa.

Sitten yhtenä päivänä sairaalan ylilääkäri kutsui huoneeseensa. Hän sanoi suoraan että osa lääkäreistä ei osaa sanoa, olenko huijari, osa pitää minua skitsofreenikkona tai muuten häiriintyneenä. mutta hän tietää että olen paras näyttelijä joka on hänen

kohdalleen sattunut. Hän sanoi sitten: ” Vatanen, tehdään sopimus, tiedän miksi olette täällä ja annan määräyksen että palaatte joukko osastoonne, saatte sinne sen mitä alun perin halusitte: valtiolta kaiken sen filmin jota tarvitsette kuvaustyössänne . saatte käyttää omia kameroitanne ja saatte vapauksia sotaharjoitusten ja muiden erikoistapahtumin ajaksi. Muuten palvelette normaalisti varusmiesaikanne loppuun. Lähetän asiasta kirjelmän joukko osastoonne. Lupaatte myös että emme joudu tämän asian kanssa enää tekemisiin.” vastasin :Kyllä herra ylilääkäri. Se oli sitten siinä... kuvittelin...

Palasin siis Parolaan, jouduin varastomieheksi, pitämän lukua aseista ja ammuksista, putsamaan niitä ja päättämään, mitkä lähetetään varikolle korjattavaksi. Toisin sanoen lievää huumoria lutiltamme, panna sellaiseen hommaan jossa asehullu olisi todennäköisesti seonnut ja aiheuttanut lisää harmia. Tein oloni mukavaksi, toin sinne saksofonini jolla lurittelin aina kun muut olivat ulkona juoksemassa. Toin myös pienoiso- sähköautoradan jolla kavereitten kanssa iltasin ajoimme kisaa kämpän lattialla. Minulla ei siihen aikaan ollut tyttöystävää joten mitään hirveätä hinkua ei ollut lomillekaan. Lisäksi oli Tilkassa syötetty aika lailla tuota ”jarrua”, lääkettä joka panee hyrräävät hormonit kuriin ja se vaikutti vieläkin. Kyllä , siihen aikaan tosiaan manipuloitiin solttuja , kyseenalaisin toimin.

Sen mitä en tiennyt , oli että ollessani suljetulla osastolla oli asiani käsitelty sota-oikeudessa. Luutnantti oli ohittanut käsittelyssä kokonaan ne syyt jotka saivat minut reagoimaan niin kuten olin tehnyt ja hänen piittaamattomuutensa kuvakeskuksen kanssa tehdystä sopimuksesta jäi täysin pois kirjoista. Olin saanut kuukauden ehdotonta vankeutta ”valtion omaisuuden turmelemisesta” siis reiän aiheuttamisesta armeijan kenkään. Jos esimerkiksi olisin lomalla varastanut kengät, olisin varmaan selvinnyt sakoilla... Rangaistus tulisi kärsiä siviiliin päästyäni. Siirryin siis ”näytökseen kaksi ottelussa Vatanen vastaan komppanian luutnantti.”

Olin kuvaillut kasarmilla ja harjoituksissa ja kehittänyt filmit lomillani kotona. Nyt otin huolellisesti talteen sellaiset ruudut jossa kyseenalaistettiin varusmiespalvelun mielekkyys, varsinkin Valamarssi oli sellainen jossa ihan tarkoituksellisesti ajettiin uusi ikäluokka aivan sammuksiin. sain marssilta aika rajua kuvamateriaalia jotka ovelasti leikkasin erilleen että ei huomattu ruutujen puuttuvan välistä kun palautin negat kehitettynä takaisin joukko osastoon. Kun palasin siviiliin, printtasin kuvista reportaasi kokonaisuuden joka vein Viikkosanomat lehteen. He julkaisivat sen ja se oli sensaatio varsinkin Hämeenlinnassa ja Parolan sotilaskodin lehtikioskilla. Kuulemma sinne rahdattiin irtonumeroita rekallisittain. Se sai aikaan yllättävän reaktion: Kyseinen Luutnanttini sai totaalisen raivarin ja määräsi silloisen alokasporukan marssimaan täyspakkaus selässään puoli kilometriä umpihankeen. Se oli sellainen simputus että siitä Luti sai potkut joukko-osastosta, hän alkoholisoitui lopullisesti pahasti ja kuoli sittemmin alkoholismiin. Mutta tämä tarina ei suinkaan vielä pääty tähän...

Olin ajanut ajokortin vasta kun päästyäni armeijasta olin tehnyt sopimuksen Jaana lehden kanssa ja tarvitsin auton. Olin ennen inttiä mennyt kuvauksiin Jopolla tai taksilla. Kun ajokortti oli haettavissa Senaatintorin laidalta olevasta poliisin palvelukeskuksesta, noin kello kymmenen aamupäivällä, sanoi virkailija: Hetkinen, tässä on vielä yksi asia joka pitää selvittää, voisitteko tulla takahuoneeseen ? Kun astuin sinne, napsahti käsiraudat ranteisiini ja matka Katajanokan vankilaan alkoi.

Siellä sanottiin että olin etsintäkuulutettu pakoilusta sillä minulla oli kuukauden vankilatuomio kärsittäväni. "Etsintäkuulutettu ?? mikäs suuri rikollinen minä olen ? Minulla on kiinteä osoite ja puhelin numero luettelossa, ei teillä ole varmaankaan tullut mieleen soittaa minulle sen sijaan että lymyilette asemalla ja toreilla" Olisin voinut sopia ja tulla ihan itse hoitamaan tämän jutun pois alta. Nyt menee sovitut duunit ihan persilleen kun olen kuukauden poissa. Nuo pirun armeijakengät maksavat minulle varmaan satakertaisesti niiden arvon menetettyinä duuneina. Sain soittaa yhden puhelun fajilleni jossa pyysin soittamaan kaikille kalenterissa oleville että kuvaukset on peruttu. Kello viiden maissa tuli vartia ja sanoi: vetäkääs siviilit päällenne ja lähtekää menemään. Minä olin taas aivan äimänä ja pyysin selvitystä. Lakoninen vastaus : Itsenäisyyden juhluvuoden kunniaksi pitkistä tuomioista puolet pois ja lyhemmistä kuukausi, olette kärsinyt puoli päivää ylimääräistä tuomiostanne.. Voihan VITTU !!! Duunit oli jumissa puoli vuotta kun kaikki sanoi että eihän tolle Vataselle voi soittaa kun se on vankilassa. "End of story, thank you!"

3. New solo: Media vuodet, nuori arrogantti valokuvaaja raivaa paikkaansa.

Armeija käyty läpi, takaisin sorvin ääreen. Olin Otto Donnerin kanssa jo touhuillut fonisoittamisen lisäksi muutamia fotoduuneja. Ensimmäinen oli "Helsinki Street Piece" performanssiin osallistuminen. Fonin lisäksi minulla roikkui kaulassa ja olkapääällä musta Leicani jolla tallensin tuon katuperformanssin näkymiä. Näytin kuvat Otolle ja hän totesi oitis tuon toisen kykyäni, jota alkoi hyödyntämään omissa projekteissaan. Sellainen, ja josta "ihan oikeesti sai myös rahaa", oli levykannen "For Friends and Relatives" kuvaus. Tein sen Pietarinkadun lähellä erään korttelin sisäpihalla. Oton ja Chrissen bändi seisoi siinä ulstereissaan kauniissa "kultainen leikkaus" tyyppisessä ryhmässä. Pihalta oli juuri karsittu puista ylimääräiset oksat ja lehdetkin oli jo tippuneet joten puut oli tuollaisia "juuret ylöspäin" kummallisia rumiluksia. kansi oli mielestäni aika hyvä, ja siitä on tosiaankin muodostunut klassikko, joka on useasti äänestetty parhaiten suomalaisten levykansien joukkoon. Toinen klassikko oli Suurkirjon portailla kuvattu BLUES SECTIONIN musta kansi jossa Leican 21 millisellä Super Angulon laajiksella kuvasin tehokkaan ryhmän. Tein myös tuon logosutaisun Oton keittiössä paksulla huopakynällä joka sitten käännettiin valkoiseksi mustalla pohjalla.

Itseasiassa tein vuosien kuluessa lähes kaikki Loven kannet, aina ensimmäisestä Chydden partakuvasta LRP-1 kannesta Pelle Miljoonan "Pelko ja Viha" kanteen asti, kaikki Tauno Palo, Wigwam, Dave Lindholm, Pekka Streng, Arja Saionmaa jne kannet. Kyllästyin kun en koskaan saanut rahaa, ainoastaan kansien tekijäkappaleet. Otto sanoi, kuvaa nyt vaan, saat sitten osakkeita. Onneksi en saanut, sillä kun Love meni konkurssiin, joutuivat osakkaat maksamaan. Tuohon Loven kansiin liittyy sitten sellainen jatkotarina, nyt 2000 luvulta: Koko konkurssipesän materiaali, äänitykset, kansimateriaalit, koko hoito meni EMI:lle ja sitten Johanna Kustannukselle. He alkoivat julkaista uusintajulkaisuna CD levyinä Loven klassikkoja. Aikani katsoin että nuo kanteni oli pienessä koossa Cd albumeissa. Vihdoin soitin Sini Perholle ja sanoin haluavani korvauksen noitten kansien uusintakäytöstä. Sini naurahti ja sanoi "älä unta näe, tänne on soitellut kaikki, Riipistä ja Ripa Vuorimiestä myöten, matskut on EMI:n hallitseman konkurssipesän omaisuutta ja sillä hyvä". Sanoin, minun kohdallani ei ole. En ole koskaan kirjoittanut kuvistani laskua Lovelle, sitäpaitsi olen

aina, muutamaa mainostoimisto keikkaa lukuun ottamatta, myynyt kertajulkaisu-oikeudella kaikki duunini. Olette jo syylistynyt copyright rikkomukseen, käyttänyt kuviani ilman julkaisu-oikeutta. Ihanko totta, sanoi Sini. Totta, kysy vaikka Otolta. sanoin minä. Sini soitti seuraavana päivänä: Otto vahvisti asian, se on niin kuin sanoit, Antsu Helander Toimitusjohtaja, soittaa sinulle, voitte neuvotella jutun keskenänne. Antsu, luokkatoverini Kuliksen koulusta ja innokas jazzkerhomme jäsen, sanoi : Jukka paljonko haluat että sovitaan asia. Vastasin: pyydän sen verran että menee "kipurajalle" mutta en törkeästi. jotta teidän ei kannata mennä rosikseen väentämään kättä, sillä juttu on aivan selkeä, tekijänoikeus rikkomus. Lupasin että en kerro summaa kenellekkään, tänne laitan vain että summa oli reippaasti Viisinumeroinen, mummonmarkkoissa. Summa oli tililläni parissa päivässä ja auttoi kummasti 2000 luvun alkupuolen ahdingossa.

Koko fotobisnes kuvio tuollon 70 luvun alussa oli aika hyvällä mallilla. Oli nuo jo "etabloituneet tähdet" kuten Finnseven kuvaajat ja sitten Fototehtaat joihin kuului Matti A.Pitkänen, Pohjakallio, Pietisen studio lauttasaarella ja Max Petrelius muotokuvaaja joka oli käynyt ottamassa vaikutteita Lontoossa ja Amsterdamissa. Minä olin uusia tulokkaita, mutta olin jo tehnyt töitä muutamille johtaville asiakkaille kuten naistenlehdet ja Marimekko.

Minulla alkoi olla nimeä, mutta koko "systeemini" oli aika basic, Minulla oli pieni entinen maitokauppa Välikadulla Krunikassa. Takahuonessa oli sänky ja patja, jääkaappi bisseä ja maitopurkkia varten, keittolevy Espressopannua ja paistinpanna varten takahuoneessa. Pimennetyssä takahuoneessa oli myös Leitz Focomat suurennuskone, kehitealtaat ja Kindermann teräksiset kehityskelat kinofilikkojen kehittämiseen.

Kustannussyistä ostin TRI-X filkan 30 metrin bulk purkissa josta kelasin filkan vessan pimennossa IXMOO ja Nikon keloille ja metallisiin kamerakasetteihin. Kamerat olivat Leica M2 Leicavit pikavirityspohjalla ja siihen 35m:2 Sumicron ja 21mm 3,4 Super Angulon linssit. Nikon F runkoja oli 2 kpl ja nissä 28mm 3,5 laajis 50mm:1,4 normaali sekä 105mm 2,5 lyhyt tele potretteja varten- Flässinä aivan pikkuruinen manuaaliflääsi jolla lähinnä "avasi varjoja" Näillä menttiin... Kuvasin siis kaiken Mustavalkoisena. Väri oli todella harvinaista, 17 lehdessäkin väri oli tuollaista vanhahtavaa punaisen lisävärin korostusta, paperi aivan karkeaksi vessapaperiksi luettavaa. Nämä liitupaperille painettavat Gloriat ja Ellet oli kaukana tulevaisuudessa 2000 luvulla. Värkaluston (Bronica 6X6 kameran ja linssit) hankin vasta kun aloin kuvata Jaana lehteen Ektachrome rullamatskua.

Tuohon maitokauppa studion vaiheeseen kuului hupaisa tapahtuma: Takahuone oli aika rähjäinen ja siellä haisi kehitteet ja kiinitteet ja yleensä printejä oli kuivumassa sikin sokin. Jos minulla oli pokattuna lyyli testikuvauksen varjolla, siirsin patjan studion lattialle, siihen päälle vähän tyynyjä ja intialaisia kankaita sekä kynttilöitä palamaan tyhjien viinipullojen nokkaan. Hyvin romanttista... Ikkunoiden , jotka olivat siis suoraan kadulle, peittona oli ohutta skitsipaperia ja niissä muutama pieni reikä. Olin iltamyöhään nussimassa siinä lattiatasossa tulevaa vaimoani ja näin että hahmo näkyi piirtyvän katulamppujen valosta skitsipaperin pintaan. Joku oli tirkistelemässä ja kenties ottamassa hiukan Kicksejä touhuiluistamme. Ajattelin, Ok sinulla oli hupisi, nyt on minun vuoro. laitoin sille kohtaa studion ikkunan viereen flässipään ilman ohjausvaloja mutta täysteholla. Kun seuraavana iltana oli taas sama kuvio menossa,

hahmo ilmestyi taas pienen paperissa olevan repeämän kohdalle. Olin vetänyt flässin synkkajohdon aivan patjan viereen ja painoin napista . **ZLADAM !!!**

Pilkkopimeässä studiossa kova välähdys, heijastimesta suoraan tirkistelijän appoisen avoimiin pupilleihin. Ulkoolta karmaiseva karjahdus ja juoksuaskeleet katua pitkin pois päin. Sokeutuikohan tirkistelijä, mutta ei ainakaan ilmestynyt haastamaan minua oikeuteen siitä.

Koko 1970-luku meni aluksi Me naiset ja sitten Jaana lehden kanssa, aina välillä satunnaisia Firma ja mainostoimisto keikkoja. Nimet kuten Nanso, Friitala, Finn Flare, ja monet muut tuli tutuiksi. Ihan noita neukkulan Bulkkikama tekijöitä ei sentään ollut minun asiakkaana. kaverit kuten Kari Pulkkinen hoiti ne hommat. Kari oli kehittänyt varsinaisen ”rahanteko koneen” Sillä oli isossa studiojalusta puomissa kaksi motorisoitua Hasselblad sähkövetoista kameraa rinnakkain ja samat linssit niissä. Se kaukolaukaisimella valotti tarkkaan samat ruudut sekä mustavalko negalle että väridialle ja saattoi kuvata yhdestä rätistä siis neljä tai viisikin rullaa kumpaakin matskua. materiaalista laskuttaminen oli siihen aikaan itseasiassa parempi bisnes kuin itse asiassa kuvaaminen. Sitten oli vielä kopiot. Asiakas saattoi tilata 20 tai 30 kopiota samasta ruudusta ja kun kuvattavia aiheita saattoi olla parikymmentä, ymmärtää miten Karillakin oli parhaimpina vuosina 1,7 miljoonan mummon markan liikevaihto. Studiossa sillä oli pari kuvausasistenttia, järjestelijä ja pari tyyppiä labbiksessa vain tekemässä muotikuvista kopioita. Assari piti olla, minullakin oli, loppuvaiheessa giltsiassari Kirsi Koskinen. Studio joka suorastaan tehtiin assareita eli wannabee fotareita oli Max Petreliuksen Studio. Sebastian Nurmi, Lasse Vuori. Seppo Konstig Antti Pullinen, Henrik Schutt ja Ulla Finnilä , muun muassa oli Maxin assareita aikanaan. Kirsin kanssa sattui aika makea tapahtuma: Olin tilattu Satu Vuoriston meikkiateljeehen kuvaamaan ”Hollywood suuruutta” Joe Blascoa ja jotakin mallia Anna lehteen. Kauneustoimittaja ei ollut vielä paikalla mutta tulin Kirsin kanssa roudaten kamoja. Kirsin nähdessään tuo pönäkkä Hollywood feikki Blasco puhkeis vuolaisiin superlatiiveihin. ”Ooh what a gorgeous model we have today” . Toimittaja Arja Mattila sattui juuri silloin astumaan huoneeseen ja sanoi: Ei, tuo kahvpöydässä istuva on meidän mallimme... Kirsi vähän nauraa tirskahti ja katsoi punastelevaa nykerönenää, meidän ”malliamme” Todellisuudessa Kirsi oli jo siinä vaiheessa kiertänyt niin Milanot, Pariisit ja New Yorkit josta lähtiessään vaan oli jättänyt taakseen niin levykokoelmansa kuin Porsche 911 Turbonsa ja tullut Suomeen opiskelemaan valokuvaajaksi. Joopa joo, sen ymmärrän että ruokatoimittajat on kauheita pönäköitä matameja, mutta ”kauneustoimittajat” on ihan samaa kastia. Ehkä he oikeesti uskovat että nuo rasvat ja mömmöt maagisesti muuttavat ihmistä. Miksi muuten hamuaisivat firmojen ilmaisia näytteitä...

Firmakuvausten lisäksi oli kuvaus keikat karriäärin alkumetreillä etupäässä Anu Seppälän kanssa Me Naiset lehteen, reppistä ja julkkuja. Kun Mauri Linterä halusi haastaa lehtimiesten eli HYMY lehden rahoilla olemassa olevat naisten lehdet ja keräsi JAANA lehteen parhaita tekijöitä, halusi Anu minut mukaan sinne. Muotitoimittaja oli Anna lehdestä legendaarinen Rauni Palonen. Riitta Lindegren (Glorian tuleva päätoimittaja) oli myös tiimissä mukana. Koska raha puhui muittenkin kohdalla, sanottiin minulle että voisin itse määrätä palkkani. Olin freelancer suhteessa, sillä halusin olla monipuolinen, tehdä myös muotia firmoille ja mainostoimistoille, mutta tein yksinoikeus sopimuksen Jaanan eli Lehtimiesten kanssa koskien lehtitöitä. Palkaksi pyysin ”saman mitä Finnairin pilottien palkka oli”

eli aika helvetisti rahaa siihen aikaan. Nykyään jos vertaa, nuo tyylikkääntä lentäjäpojat saavat varmaan ikälisien kanssa 25.000 ekeä kuussa. Nyky fotarit kenties 2500 euroa ja vielä pitäisi kuolettaa kalustoa ja hankkia uutta digikamaa lisäksi, eli aivan toimeentulon rajoilla...

Koska minulle jäi luppoaikaa, aloin kysellä Raunilta, josko saisin kokeilla hänen kanssaan muotikuvien kuvaamista. Jaana lehdellä oli Eeriknkadulla pieni studio, aivan pakolliset taustapaperi ja pari flässipäätä. Kun kuitenkin halusin tehdä taitojeni kehittyessä myös vaativampia kuvauksia, rakennella valaistuksia ja taustaefektejä, käyttää savua ja "lumisadetta" ja muuta semmoista, aloin suunnitella kunnollista studiota. Olin jo asunut jonkin aikaa Huvilakadulla ensin Evan kanssa, sitten yksinhuoltaja isänä Tuomas esikoiseni kanssa, eri tyttöystäviä siinä seassa. Seinän takana oli vuosia asunut entisen merikapteenin leski, ja sovin kämppäni omistajan kanssa joka omisti koko talon eli kaikki kämpät että saisin vuokrata myös viereisen lokaalin ja purkaa välissä olevan ohuen seinän, kunhan vanha leski siirretään vanhusten hoitokotiin... Kun se oli tehty ja karseat linoleum matot poistettu, hiottiin ja lakattiin alta paljastunut kaunis mäntylattia. Muutama perinnöksi saatu persialainen Pietarista 1917 salakuljetettu isoisän matto lattialle, iso pöytä keittiöön ja erikoistekoinen Kaisa Jalmasen (myöhemmin Blomstedt) koko kämppää jakava baaritiskiviritys siihen ikkunoiden kohdalle keskelle. Toisen kämpän takaosaan peilit, valot ja meikkauspöydät sekä vaaterekit seisomaan. Studiotilaan ajanmukaiset Studioflassit spotteineen, soft bokseineen ja muine zydeemeineen, niin minulla oli "Up to date"mainos ja muotikuvaus studio Huvilakadulla kämpässäni. Olin siis valmis kaikkiin haasteisiin...

Jaoin aikani Jaana lehden kuvausten ja muitten ulkopuolisten toimeksiantajien kanssa. Ollessani pikkupoika (8-9V) oli isäni, äitini ja Pauli ja Essi tehneet 1950 luvulla Odi isäni hienolla Armstrong Siddeley limusiinilla matkan Euroopan halki aina Venetsiaan saakka. Veljeni Pauli oli kuvannut reissua Saksan autobahneilla, oli käyty Mersun tehtailla Stuttgartissa jossa Pauli oli salaa kuvannut sen ajan unelma auton MB 300 SL "Gullwingin" kokoonpanoa. he saivat tällaisen aika eksklusiivisen mahdollisuuden, sillä isäni oli opiskellut 20 luvulla Dr Uhlenhauptin kanssa Hampurissa autotekniikkaa ja tohtorista oli tullut mersun suunnittelujohtaja ja kilpailuosaston pomo 1950 luvulla.. Oli kuvia Berliinistä jaetulta Brandenburgin torilta, kuvia Alppien solista ja Mont Blancin läpi menevästä tunnelista ja kaikkea sellaista mikä oli tosi harvinaista sen ajan Suomessa. Olin päättänyt että kun minulla on oma auto ja varaa, teen saman reissun. Naapuritalossa oli aika näpsäkkä Art Director / taidemaalari lady jonka silloin tällöin houkuttelin sänkyyni. Hänen kanssaan tein tuon matkan ja mukaan tuli Tuomas. Ajattelin hoitaa lastenhoito ongelman ottamalla Tuomaksen mukaan. Se oli kyllä iso virhe. Välimme tulehtuivat naapurin leidin kanssa niin, ettemme puhuneet toisillemme paluun jälkeen. Sen sijaan kohdistin aktiivisuuteni erääseen aika säpsäkkään toimittajaan Anna lehdestä, jonka olin tavannut yhteisten ystävien kautta muun muassa Samba kuvioissa. Suomalainen, mutta koko ikänsä Brasiliassa asunut Jussi Virkkilä oli tullut Suomeen ja kerännyt ympärilleen ystäväpiirin joka innostui sambasta, värikkäät puvut, paljasta pintaa, pyörivät lanteet ja pylyt sekä iso rumpuryhmä. Tuli Hesperian yökerhon sambakarnevaalit ja keväiset sambakulkueet. Wau... Täytyi olla aika jörtikkä ellei sellaisesta sekoaisi. Minä sekosin tuohon ärtsyyn pörriäiseen, sen kanssa heti sänkyyn kun himaan päästäisiin samaan aikaan. Mimmi reissasi Mikonkadulta muovikaseineen Huvilakadulle. Oli todella tiukka tilanne erään partyn jälkeen koetta

selittää silloin tuolle Jussille että ei, sinä et nyt jää tänne, Mikin ja minun kanssani vaan nyt lähdet kotiin , olen soittanut sinulle taksin joka varmaan jo odottaa tuolla Huvilakadulla. Mikki on nyt minun tyttöystävä, sorry vaan...

Siis valokuvauksesta, ja varsinkin muotikuvauksestahan tässä piti olla kyse: Kuvaukset Rauni Palosen kanssa alkoivat sujua kitkatta, kun olimme päässeet yhteisymmärrykseen ongelmasta joka Raunin mielestä vaivasi ottamiani kuvia. Hänen mielestään kuvani olivat jotenkin "outoja". Juteltuamme tarkemmin asiasta selvisi että hän tarkoittaa kuvieni perspektiiviä Esikuviani oli olleet William Klein ja Jeanloup Sieff, leican Superlaajakulman käyttäjät ja kuvissani oli aika ekstreemit perspektiivit kapenevine naamoineen ja erikoisen pitkine koipineen. Lisäksi kuvasin omien silmiäni tasolta. Kun olen 184cm pitkä ja Rauni jotakin vaille 160 cm on luonteva katsomiskulmamme olennaisesti erilainen. Kun kyykistin polviäni tai laitoin kameran jalustalle jotakin 150cm korkeudelle ja kuvasin pitemmillä opiskoilla, oli Raunin mielestä kuvani nyt OK. Kun lisäksi Raunin mielestä muotivalokuva oli muotipiirustuksen jatke eli selkeä otos, jossa materiaali ja vaateen leikkaukset y.m. tuli näkyä selkeästi, aloimme tulla oikein hyvin toimeen. Rauni stailasi rätit ja asessuaarit oikein perusteellisesti, itseasiassa ei tarvittu koko 12 ruudun rainaa kuvan taltioimiseksi. Loppufilkan yleensä haarukoin vähän valotusta, että saataisiin koko aihe samalle rullalle Kesällä oltiin ulkona, yleensä pellolla tai jossakin muussa neutraalissa taustassa. Sisäkuvia kuitenkin riitti suurimman osan vuotta. Siinä oli vähän miettimistä, miten varioisi tuota kuvaustilannetta kun aina ei viitsinyt ihan valkoisella tai harmaalla tausta paprulla kuvata. Eri materiaalit kuten eri turkikset ja kangaslaadut tuli tutuksi. Miten valaista musta turkis mutta niin ettei naama palaisi puhki ? Opin käyttämään spotteja ja niissä ladonovia valon rajaajina. Ilmari Kostiaiselta opin paljon valon luonteesta. Hänen bravuurikikkansa oli iso pintavalo, pehmeä yleisvalo, mutta valkoisen valon harjoittaja kankaaseen oli tupakalla poltettu pieniä reikiä. Kun softboksi muuten tappaa kankaan ja hiuksien "elon" mutta suora kohdistuva valo saa pintaan kiiltoja joka saa nämä materiaalit elämään, tuo samanaikainen pehmeä yleisvalo mutta rei'istä tuleva suora kontrastikas valo aikaansaa maagisen vaikutelman. Vieläkään tänä päivänä ei kaupalliset flässivalmistajat ole tajunneet tätä.

Piiritin Mikkiä vuoden päivät jonka jälkeen tuo "poikamiestyttö" vihdoin suostui muuttamaan kanssani Huvilakadulle .Sitten ilmestyi kuvioon pömpömasu ja tietenkin taas naimisiin... kun kämppäni oli yhtä isoa huonetta jossa hääräsi assari ja muotitoimittaja valmistellen tulevaa kuvausta ja siinä seassa nuori äiti hoitaen toista poikaani, ei koko baletista oikein tahtonut tulla mitään tolkullista. Oli siis uuden, erillisen studion aika.

Uusi studiotila löytyi siitä aika läheltä, ensin Unioninkadun vanhasta ränsistyneestä talosta. Sitä ei kestänyt kuin hetken, sillä tein elämäni mokan kun lähdin "hyvän kaverini" kanssa kimppaan joka käytännössä löi tikarin selkääni: ostin neljännes milliin studiokamat studioon, mutta paljastui että tuolla hemmolla ei ollut rahaa alunperinkään osuutensa maksamiseksi. Jouduin maksumieheksi moneksi vuodeksi ja maksamaan tyhmyydestäni kovat rapsut. Onneksi pankkisuhteeni oli kunnossa ja käytännössä keskustan Nordea Yrityspankin johtaja Reijo Joronen (ja Mikki) pelasti minut katastrofilta.

Neitsytpolulta Pietarinkadun toisesta päästä löytyi sitten minulle sopiva studiotila. Siirsin kaiken sen kaluston jonka olin ostanut Unioninkadulle, tähän pienempään tilaan, tai oikeastaan sen mikä sinne mahtui, loput panin lihoiksi. Talo jonka katutasossa oleva tila oli, vietti rantaan päin mutta se nykyaikaisena elementtitalona oli suunniteltu siten että tuo ensimmäisen kerroksen tila oli osaksi maan sisässä yläpäästään mutta ovi oli tilan alapäässä juuri sopivasti katutasossa. Korkeus oli studiokäyttöön erinomainen noin viisi metriä ! Maalasin tilan kokonaan mustaksi, rakensimme kattoon kiskot joissa roikkui lähes koko valaisukalusto joita liikuteltiin sähkömoottoreilla. taustat joita oli takaseinässä liikkuivat myös rullissaan sähkömoottoreilla. Katossa oli päävalona valtava 3mX2m Soft boksija sisällä kolme kappaletta suoraa salamaputkea. Ne saattoi jokaisen kytkeä omaan kolmeen erilliseen ProFoto 2400ws agregattiin. Haluttaessa saattoi saada sellaisen valotehon että 9X12 sinar kameraan ja 100 asan laakafilmiä käytettäessä sai aukoksi haluttaessa F: 32 !! Kameran laukaisu flassin täyseholla sai lähinnä sokaisevan humahduksen aikaan. kaikkea muutakin krääsää kuten Teatterispotteja jotka oli muutettu salama pää käyttöön löytyi myös. Koko hankitun kaluston arvo oli noin neljännesmiljoona mummon markkaa, mukaan lukien uusi täydellinen Hasselblad ja Sinar kamerajärjestelmä. Rahoituksen siihen sain kun luovuin muista bisneksistäni eli Skeittikaupasta ja Radio-ohjattujen autojen maahantuonnista ja möin sekä varastot että maahantuontioikeudet muille alan yrittäjille. Se että "toimialan vaihdoksessa" kävi kirjanpidollinen kämmi josta sitten verottaja aikanaan rankaisi kovalla kädellä on kokonaan eri juttu, mutta oli vaikuttamassa ongelmiin kun kymmenen vuotta myöhemmin laman kolkuttaessa ovelle, jolloin stressi ja raha ongelmat pakkasivat päälle.

Jonkun aikaa ennen uuteen tilaan muuttoa, olin kuvannut Ulkomaankauppa liitolle muotikuvia. Niillä oli ollut kiire ja kuvasimme myös lauantaina ja sunnuntaina.

Olin vienyt värirullat Pohjakallion värilabbikseen postilaatikkoon sunnuntai iltana. ne kehitettiin heti maanantai aamuna ja hakiessani ne, oli kaikissa filmessä punertava värivirhe. Eivät ne täysin pilalla olleet mutta aika kamalan näköisiä kuitenkin. Kun valitin tästä sanoivat labbiksen pomo että vika johtuu viallisesta kamerasta tai filmikasetista. He eivät millään suostuneet minkäänlaiseen korvaukseen, ei edes antamaan uutta matskua tilalle. sanoin että ei ole mahdollista että kyseessä olisi kameravika, sillä kuvasin kahdella eri kameralla, hasselbladilla ja Pentax 67 kameralla ja hasselissakin oli käytössä monta eri kasettia, jotka assari latasi vuorotellen. Mikään ei auttanut. kun lisäksi asiakas uskoi labbista enemmän kuin minua, oli päätökseni valmis. Päätin alkaa kehittää itse myös värifilmit MV filmien ja printtien lisäksi. Hankin Eiristä JOBO AUTOLAB kehityskoneen joka , kun se oli ladattu filmeillä ja kemioilla, pyöri itsekseen noin tunnin ja ulos tuli valmiita, loistavan laatuista diafilmejä jotka kuivuttuaan saattoi leikellä diapusseihin, merkata omat suosikkinsa ja assari autollani viedä asiakkaalle pari tuntia kuvauksen jälkeen, oli sitten yö tai päivä, arki tai viikonloppu. SUPER !! Kodakin manuaalien ja testi striippien avulla opin myös mikä oli mennyt pieleen Pohjakalliolla. E6 prosessissa on vaihe missä ensimmäisen kehityksen jälkeen tulee kääntökehitys joka muuttaa "negakuva" positiiviseksi ja tuo negakuva liuotetaan valkaisu eli Bleach kylvyssä pois. Prosessin tuo kemia on Verilipeä ja se toimii hapettamalla MV hopea kuva pois. Ellei tuota "hapetusta" tehdä huolella jää osa kuvasta kääntymättä, filmiin jää punertava kalvo .Se että sen voi poistaa läpikäymällä tuo vaihe uudelleen, oli minulle tuntematon siinä vaiheessa kun sain vialliset filmit. Se että edes labbis ei sitä tiennyt,

osoittaa sen ajan kaupallisten labbisten ammattitason... No ei se edelleenkään ole häppöinen, E6 diaproessi on vaikea rasti. Todella hyvää jälkeä olen saanut Tokyossa ja Hesassa aikanaan Ilmari Kostiaisen ja kumppaneiden KLIKKI studion labbiksessa missä kaima Jukka teki huolella hommia. Ihan kohtuullistakin sain minä aikaan sillä kiikutin Kodakin testistripit kaimalle Kliikkiin mitattavaksi. Ilman niitä ja densitometriä ollaan yleensä aika lailla metsässä. Minun aseeni oli tuo Autolab joka käytti kertakäyttökemioita, siis aina tuoretta kamaa. Isoissa määrissä, tuli kalliiksi mutta minun volyymillani säästö tuli ajassa ja siinä että ei tarvinnut säntäillä pitkin kaupunkia filkkoja kuljettamassa. Kuvatessa jotakin vaikeata juttua, saattoi välillä kehittää ja varmistua että kaikki on OK tai sitten kuvata uudelleen. Myös valituksen ”haarukointi” jäi aika paljon pois sillä ensin saattoi kehittää testirullan ja sitten korjata valotusta kehitysaikaa säätelemällä. Tämä kaikki on nyt ”kadonnutta kansanperinnettä” sillä digikamerat ja Photoshop hoitaa kaiken tämän vain säätöjä ruudulla muuttamalla.

Kuviot työsuhteissani lehtitaloihin muuttui tullessa 1980 luvun vaihteeseen. Anu Seppälä oli valittu Yhtyneitten kuvalehtien uudestaan henkiin herätetyn HOPEAPEILI naistenlehden päätoimittajaksi. Hänen aviomiehensä Timo Tantu oli taittaja ja muotitoimittajaksi oli pyydetty Leena Peltonen, hyvä tuttu sekä 17 lehdestä että Me naiset lehdestä. Anu pyysi minua valokuvaajaksi, sekä muoti että reppiskuviin. Homma oli nuorelle kundille unelmahomma. Lehteen satsattiin tosissaan, jokainen kansi oli hopeareunainen, Minun tehtäväni oli sekä kuvata että ideoida joka kuukauden kansi. Ajattelin tarkkaan ajankohtaa, milloin kansi olisi lehtioskissa esillä. Ulkomaisten huippumuotilehtien tapaan kannen väritykset ja aiheet noudattelivat vuodenaikojen vaihtelua. Uudenvuoden kannessa oli tyttö kuvattuna kirkkaanvärisissä vaatteissa pimeässä studiossa. Säihketikuilla oli piirretty kuvaan vuosiluku aikavalotuksella ja flassilla oli valotettu tyttö iloisine ilmeineen ja taustapapruun oli tehty reikiä ”säteileväksi tähtitaivaaksi”. Kevätkannessa oli tyttö kuvattu valkoisia kukkia edessään niin että peilin kautta heijastui kaksoiskuvana utuiset kukat ja antoi vaikutelman kukkakedosta. Tämä kaikki oli tehty yhtä aikaa kamerassa yhdellä shotilla, sillä elettiin aikaa ”ennen Photoshoppia”. Polaroid testimatskua tosin kului aika lailla. Vappukannessa oli tyylikäs mimmi valkoisessa hatussa, kuvattuna hopeisen verkon läpi, punainen kirsikka nauravassa suussa, hampaiden välissä puristuksissa. ”Minun pieni poliittinen kommenttini vapusta” Olin siis oma AaDeeni. Muotikuvaukset menivät myös minun komennossani. Suunnittelin aina jonkun teeman, joskus visuaalisen toisinaan taas elokuvallisen. mallit saivat sitten parhaansa mukaan eläytyä rooleihinsa. Oli varmaan joskus huvittavan näköistä kun pönäkkä valokuvaaja esitti mallille haluamiaan asentoja. Useimmiten kävin läpi jutut peilin edessä ennen kuin edes otin kameran käteen. Myöhemmin Leena tunnustikin minulle ettei ottanut paineita kuvauksista minun kanssani, toisin kuin kenties muiden kuvaajien kuvauksissa. ”Keräsin kamat studioon ja rekille ja luotin että kyllä se Vatis jotakin aina niistä kehitti kuviksi”

Anun kanssa tehdyt reppisreissut ympäri Eurooppaa ja esimerkiksi ennen Moskovan olympialaisia 1980, jolloin saimme neuvostoliittolaisten kutsusta tutustua Moskovan turistinähtävyyksiin ja siinä sivussa ”erikoisuuksiin” voisi olla kokonaisen kirjan aiheena. Sen verran sattumuksia kohdalleni siellä tuli ja koko neuvostoyhteisöön valeet ja kusetukset kävivät selviksi jo silloin. Kuinka sokeita tai ympäri päässään nuo taistolaisnuoret olivat siellä käydessään, etteivät alkaneet epäillä systeemiä...??

En ole koskaan ollut mitenkään ”vasemmistolaisesti suuntautunut” . Jopa pahimpina taistolais aikoina, kun monet ystävästäni meni halpaan sokaistuneena neukkjen keskustomitean salaisten avustusrahojen, ja yleisen ”rauhanaate kusetuksen” aikana, kun kuvatessani Kalevi Sorsaa, hän kysyi: Teillä valokuvaaja on vaalean punaiset silmälasit, onko siihen joku syy ? Vastasin, monet ystävästäni ovat taistolaisia, minulle riittää nämä vaaleanpunaiset silmälasit. Ne vääristävät maailmaa ihan tarpeeksi...

Hopeapeilin budjetti antoi mahdollisuuden Leenan kanssa tehdä muotikuvaus reissuja aika eksoottisiin mestoihin. Teimme matkan lappiin Utsjoen uomaan ja Jäämeren rannoille. Ensimmäinen vuokraamamme Folkkari Kleinbus tiputti moottorinsa röykkysillä lapin teillä, kun tiet oli lähinnä nyrkin kokoisia kiviä täynnä. Seuraavan kleinbussin kanssa tajusin ajaa niin kovaa että kivet ei enää haitanneet ,lensimme niiden päällä, pienemmät kivet sinkoillen alustapelteihin.

Toinen aika makea reissu oli Ibizalle viikoksi, jossa Leenan ja kahden mallin kanssa kuvasimme sekä kesä, juhla, uimapuku että lomavaatteita. Muutamat ensi päivät sai mallitytöt ruskettaa itseään simppari kuviin uima-altaan reunalla ja sitten niitten ennakko suunnitelmien mukaan teimme useaa juttua lomittain ja samaan aikaan, riippuen kuvauspaikasta. Kuvasin kaikki nämä aiheet KODACHROME 25 filmille, jonka kehitys Ruotsissa kesti viikon, mutta mitään kiirettä niillä ei ollut, joten se oli mahdollista aikataulujen puitteissa. Kodachrome oli fantastinen filmi, itse asiassa kolme mustavalko emulsiota päällekkäin, jotka kehityksessä oli värjätynä kestävillä pigmenteillä. Diat ovat vielä tänä päivänä kuin juuri labbiksesta tulleita, kun sen ajan Ektachromet on lähinnä limaa diataskujen välissä. Ellen olisi parhaita ruutujani repronnut isoon kokoon FUJI filmile, ei niistä Ektachrome kuvista olisi kun muisto. Jos jotakin olisi suonut Analogisesta väriaikakaudesta säilyneen niin KODACHROME olisi se, mutta se filikka joutui ensimmäisinä lakkautettujen listoille, juuri hankalan ja aikaa vievän kehitysprosessin vuoksi. Silloin ei tajuttu että Analoginen kuvaus tulisi säilymään ”Diggari formaattina” ja jopa vanhoista Polaroid matskuista oltaisiin valmiita maksamaan käsittämättömiä hintoja.

Aina kuvauspäivän jälkeen minua kiusasi migreenityyppinen päänsärky joka sitten myöhemmin diagnosoitiin ”piilokarsastukseksi” Olin pikkupoikana saanut malliveneen mastosta silmäni ja joku lihas oli silloin katkennut ja aiheutti silmien kohdistuksessa rasituksina joka ilmaantui vain hyvin kirkkaassa valossa. Kun optikko professori oli paikantanut vian, silmälasit jotka koostuivat eri lailla hioutuista prismoista, korjasi näköni niin hyväksi että esimerkiksi ei tuottanut mitään vaikeutta ajaa autolla pilkkopimeässä yössä puolivaloilla. Näin ojan reunan ja metsän niin hyvin että muita vain ihmetytti ,miten se on mahdollista.

Hopeapeilin aikoina myös tein muutamia mainostoimisto duuneja joista tykkään edelleen. Yksi sellainen oli Susku Launen kanssa SEK toimistolle toteutettu TAZZA kahvibändin lanseeraus. Käytin kuvissa uutta kehittämäni väritekniikkaa, jossa diaväri kehitettiin C-41 negaprosessissa rakeiseksi ”vääräväri kuvaksi” joka sitten printattiin paperi värikopioksi. sitä kopiota saattoi vielä korjausväreillä muuttella, esimerkiksi korostaa silmien sinisyyttä, suurentaa pupilleja ”rakastuneen” vaikutelman aikaansaamiseksi ja kaikkea muuta tuollaista pientä joka nyt Photoshop aikana on muodostunut suorastaan maneeriksi. Silloin kyllä havahdutti kun näki tuollaisen oman manipuloidun kuvan mainostolpassa. Kostiaisen Immu totesikin

"naulan kantaan" että kun häneltä tiedusteltiin, miksi hän ei pitänyt töistään yksityisnäyttelyä gallerioissa: "Miksi pitäisin ja maksaisin siitä, kun minulle maksetaan ja hyvin, kun kävelen kaupungilla ja minulla on näyttelyä koko ajan tolppissa ja mainostauluissa. Nimi ei tosin näy, mutta se on niissä vuoden huipuissa jotka koristavat studioni seiniä" ... Niinpä !

Pariisin muotiviikot, reissut sinne ja kuvauksista Hopeapeiliin siellä haluan mainita myös. Minulla oli onni saada muutama Pariisilaislehteen julkaistuksi muotikuvia. L'OFFICIEL ja HARPRES BAZAAR, ranskan versio oli nuo aviisit. Kun tiesin miten diani toistui suomalaisissa lehdissä, Hopeapeili mukaan luettuna, oli ero noihin painojälkiin Pariisilais lehdissä kuin yö ja päivä. tajusin että tekniikassamme suomessa ei ollut mitään vikaa, ainoastaan tuo paperilaatu ja painotekniikka oli suomessa siihen aikaan "niin hanurista, kun olla voi"

Hopeapeilin kuvani toivat minulle myös ensimmäisen kontaktin kansainväliseen "Stock Photo" toimistoon nimeltään TIB eli The Image Bank. Päätoimisto oli New Yorkissa, mutta pienempiä myyntibyroita 52 kaupungissa ympäri maailmaa. Olin ainoa suomalainen siellä ja heille piti lähettää parhaita otoksia, joita ajatteli voivansa käyttää ympäri maailmaa. tekijänoikeudet eivät olleet ongelma, sillä olin aina pitänyt politiikkani myydä kuvani kertajulkaisuoikeudella, muutamia isoja mainostointokampanjoita lukuun ottamatta. TIB:istä tuli myyntiraportti tasaisin väliajoin, mutta minua alkoi ottaa päähän se että vaikka kuviani myytiin, niin TIB laskutti duplikaattien teosta ja kun byroita oli tuo 52 niin tilittävää ei juuri tullut minulle asti. Siis "jenkkien lievä kusetusta".

Aloin etsiä toisia mahdollisia kuvatoimistoja ja sellainen löytyi Japanista ystäväni ranskalaisfotarin Jean Yves Gougandin avulla: KEYPHOTOS TOKYO oli englantilaisen rva Fitzpatrickin luotsaama byroo ja hän erikoisesti tykästy minun "suomityttökuviini". Kun pääsin juonesta kiinni, puri nuo tosi huvittavat (meidän suomalaisten mielestä) Elovena tyttö kuvat puun kylkeen nojaamassa kuin tauti. Mitä enemmän oli blondia ja tyhjää avaruutta kuvissa, sen paremmin meni kalenterikuviksi japanissa. Kun yhden kuvan käyttö palkkio siellä oli , laittaa suomalaisiin hintoihin kaksi nollaa lisää., niin vähän ajan kuluttua lensin Mikin kanssa Tokyoon, hän haastattelemaan ensimmäisenä länsimaisena journalistina Keisariperheen jäsentä, keisarin veljeä, joka oli tulossa Suomeen ja minä tuhmaamaan keyphotosta saamani rahat Ginzan kamerakaupoissa. Minä lensin economy luokassa omilla rahoillani Air Francella mutta Mikki japanin valtion turistibyroon maksamana Finskillä ensimmäisessä luokassa. Oli Mikin kertoman mukaan huvittavaa kun vieressä istuva japanilainen bisnesmies kysyi häneltä, mitä Mikki oli menossa tekemään Tokioon ja kun vastaus oli Mikin menevän tapaamaan keisarin veljeä, oli ilme kuin olisi sanonut että "olen menossa tuuraamaan Mikki Hiirtä Tokion Disneylandiin" ihan yhtä uskomaton ja mahdoton oli tuo , että joku voi tavata keisariperheen jäsentä. Näin kuitenkin kävi, sen jälkeen kun olimme viettäneet pari päivää oppien keisarin hovin käytös kaavoja, kumartaa 90 asteen kulmaan, ei koskaan kääntää selkää keisarin perheen jäsenelle. poistua huoneesta sulavasti naama keisarin perheeseen päin ja niin edelleen. Ruskea kirjekuori taskussa jossa pulloitti päivän annos jenejä, kiersimme sitten niin Buddhalais temppelit, vanhan KIOTO.n kujat ja majatalot, syötiin pilvenpiirtäjän sushiravintolassa safkat jotka maksoivat minun kuukauden ruokabudjetin kerralla ja niin edelleen.

Kaikki hyvä loppuu aikanaan, niin myös Hopeapeilin julkaiseminen. Lehti lopetettiin alle vuoden ikäisenä. Vaikka se silloin aluksi nujersi minut ja en ymmärtänyt miksi näin kävi, nyt myöhemmin on selvinnyt että kustantajien välisten kaupankäyntien vuoksi, Jaanan, Annan ja siis A-lehtien ja Yhtyneitten Kuvalehtien välillä. Oli kyse markkinaosuuksista, tilauskannasta ja mainostajista. Se oli tiukka paikka silloin, alkaa ajatella että palaisi "tavalliseksi reppanavalokuvaajaksi" ja juosta noita tarjolla olevia julkkiskeikkoja. Halusin jotakin muuta, jotakin jossa toteuttaa tuota omaa visiotani.

4. JUST JAMMING . "Jukka´s Better Blues"

1980 luvun alkupuoli: Hopeapeili kuollut ja kuopattu, Anu Seppälä siirtynyt kirjailijaksi, Leena Peltonen siirtynyt freelance muoti toimittajaksi, Rauni Palonen edelleen käärmeissään siitä että häntä ei pyydetty Hopeapeiliin... ja minä ihmeissäni, että mitä nyt? Mikki vaimoni ihmeissäni minun löysäilyäni ja masennusta siitä että minusta ei tullutkaan Hopeapeilin myötä "uutta suomalaista valokuvauksen ihmelasta". Ei edes yhtään vuoden huippua, tosin sellaista ei taidettu antaa lehdille eikä lehtitöistä.

Aloin analysoida uudelta pohjalta sen aikaisia kuvankäyttäjiä. Design oli kova sana. Design maailmaan oli luettavissa edistykselliset muoti suunnittelijat, tietysti Marimekko etunenässä. Marimekko kuitenkin perustui menneeseen. Oli kaikenlaista häslinkiä Amerin kanssa, Risto Matti Ratia siellä hännänhuippuna hääräsi design kamojensa kanssa. Käänsin katseeni Vuokkoon, ennen kaikkea ja Jukka Rintalaan, josta oli tullut "High fashionin" johtava tekijä iltapukuineen. Vuokon kuvat oli olleet tuollaisia graafisia jyrkkiä studiojuttuja joita kultapoika Max Petrelius oli Vuokolle tehnyt. Max oli kuitenkin silloin jo enempi purjehtija ja "ravinolassa viihtyvä" Olin Ibizan reissulla kuvannut joitakin Vuokon kesämekkoja luonnossa, iso leveälierinen Vuokon hattu päässä ja keppi kädessä ruohikossa kävelemässä. Pyysin audienssia Vuokolle ja menin näyttämään kuviani ja kerroin mikä mielestäni oli "oikea" tyyli kuvata hänen muotiansa. Vuokko ja hänen "oikea kätensä", Päivikki Salovaara, ihastuivat konseptiini ja sain välittömästi heiltä kuvaustilauksia. varsinaiset kokoelmat kuvattiin 80 luvun tyyliin MV kuvina, mutta itse kuvasin "myöhempään käyttöön" myös kinokameralla väriä. Vuokon ohjeet kuvauksiin oli selkeät, Ei liikaa meikkiä eikä erikoisia kampauksia, tukka mieluiten vapaana. Ei korkokenkiä vaan mustat balettiosat tai ulkona luonnossa avojaloin. luonnollisuutta, iättömyyttä. Vähän kuin nuo Elovena pakkauksen tytöt koivunrunkoon nojailemassa. Pointtina oli löytää taustaksi "luontomystiikkaa". Sitä löytyi rannan vesirajasta, varpaat pyyhkimässä hiekkaa, metsän tiheiköstä keppi varpuna kädessä ja syysviljapellostä tai sänkipellostä joka jatkuu kauas horisonttiin. Konsepti ei ollut uusi, sehän oli tuttu vanhoista Suomi Filmin elokuvista, mutta sen ajan muotimaalimassa taatusti uusi, poikkesi selvästi "tekotaiteellisista konstailukuvista". Vuokko sanoikin että hän ei tee "päivän muotia" vaan muotia gallerioihin ja historiaa varten. Itse asiassa hän on oikeassa. Vielä tänä päivänä hänen vaatteensa ovat sellaisia, samaan aikaan ajattomia, mutta myös ajankohtaisia.

Kuvasin vuokkoa 80 luvulla ja 90 luvun alkupuolella kaiken kaikkiaan parisataa rullaa. Mallina oli etupäässä Vuokon veljentytär Päivi Nurmesniemi, pitkä ja rodukas nainen, joka nuoruudessaan oli unelmoinut balettianssijan urasta, mutta vanhemmat olivat pitäneen parempana enempi normaalia ammattia. Hänestä tuli sittemmin

huippuluokan bisnes johtaja. Taas yksi todiste käsityksestäni että mallien joukossa on todella älykkäitä ja päämäärätietoisia nuoria naisia, jotka käyttävät mallivuotensa päämääriensä saavuttamiseen. Tapaavat paljon päättävissä asemissa olevia ja saavat sellaista palkkaa jotta ei tarvitse "hanttihommiin" ryhtyä.

Vuokko oli ilman muuta minun ykkösasiakas muotimaailmassa. Tunsin selvästi että yrityksenä Vuokko alkoi tulla matkansa päähän. Reagoisin siihen että alitajuisesti kuviini tuli tummempi sävy. Viimeisen kuvauksen teemana oli vuokon kankaista tehty "naamio" Nina mallin pään ympäri ja kädet haroivat teatraalisesti ilmaa. Vuokko ei kuvasta pitänyt eikä sitä koskaan käyttänyt mutta se on ollut olennainen lisä niitten kuvien joukossa mitkä on esiintyneet näytelyissäni 2000 luvun alussa, kun en enää ottanut vastaan kuvaustoimeksiantoja.

Jukka Rintala teki samanlaisia "haute couture performansseja" täällä kuin suuret maailman nimet konsanaan Pariisissa ja Milanossa. Vaskelaisen Matin kanssa virittelivät show`ta joissa oli paljon malleja, paljon kaikkea ylimääräistä säätöä ja sähellystä. Niitä oli hauska kuvata "kiitoradan vierestä". Olihan siinä itsekä paraatipaikalla toimittajien ja alan ihmisten nenän edessä pitkät teleputket sojottaen. Ne varsinaiset käyttökuvat kuvattiin kyllä sitten ihan muualla. Minä tein kuvasarjan Graffitit seinässä taustanaan ja malli liikkui pitkän valotusajan aikana jotta vaatteessa toistuisi nuo spraymaalareiden aikaansaamat kuviot. Muotikuvan niistä teki studioflassin mukanaolo ulko-olosuhteissa. Flassinpoksahtus kun pysäytti liikkeen niin että vaatteesta ja sen linjoista sai tolkun. Systeemit oli aikamoiset; Bensageneraattori nakutti flasseihin 220V vaihtovirtaa ja hiekkasäkit piteli isoja studio valaisupuomeja softbokseineen paikallaan vaikka vähän tuulisikin. Tuo ulkoflassin mukanaolo oli hyvä keino tyyllitellä. Kun alivalotti taustan mutta valaisi oikein ja oikeasta suunnasta itse aiheen sai vähän kuin "Rembrantmaisena" tunnelman kuviin.

Kaikkeen kyllästyy aikanaan, myös päivän muotiin. Aloin etsiä uusia mahdollisia asiakkaita. Olin pakotettu, lähinnä Anna lehdessä olevan vaimoni painostuksesta tehdä välillä noita reppis/julkkis "hanttihommia" mutta niistä en sen enempää halua tänne kommentoida, pakko oli jostakin saada edes minimaaliset tulot studion kulujen peittämiseksi, mutta suurimman osan liikevaihdostani tuli kuitenkin näistä omaehtoisista projekteista.

Olin tajunnut mainos maailmasta että toimistot oli tavallaan tuottajia, kuten elokuva alalla tuottajat. He keräsivät tiimin, rahoitti projektin, katsoi että se hyväksyttiin ja keräsi potin, eli laittoi mojovan katteen kaikkien kustannusten päälle ja laskutti pois. Tunsin hyviä malleja jotka käsittivät mitä olin tekemässä, stailisteja joiden makuun ja ammattitaitoon luotin sekä uusia nuoria taitavia Ad:itä jotka paitsi uusimpien digitaalisten temppujen lisäksi tunsivat perinteisen tavan tehdä analogista matskua. Kuvasin siis edelleen filikalla, tuolla "pannaan raina kameraan ja katsotaan mitä tulee" metodilla. Siitä tuli aina juuri sellaista mitä halusin.

Olin naisten lehdissä nähnyt Kalevala Korun mainoksia. tavalliselle kuluttajalle varmaankin ihan ookoo juttuja, Tummaihoinen missi Lola Odusoga studiossa kovissa valoissa huulet tulipunaisina ja kaulassa kimmelsi Kalevala Korun muinaisajan korua jäljittelevä riipus. Minusta aika lailla "tacky" eli tahmainen konsepti.

Aloin suunnitella Suskun ja Minttu Vesalan kanssa kuva settiä jonka neuvottelin julkaistavaksi CITY Lehdessä joka oli nuorten hesalaisten bailaus sukupolven äänenkannattaja Minttu tunsii taideteollisen muotilinjalta tyyppisiä jotka tutki Tupasvillan käyttöä vaatetusteollisuudessa. Tupasvillasta saattoi kutoa kankaita, kehrätä lankaa, ja käyttää ihan huovan tapaisena levynä tai pintana josta leikata vaateen kaavoja ja ommella palaset kasaan. Lisäksi se oli ”ekologinen” kun sitä kaivettiin suosta ja kuivatettiin jatkokäsittelyä varten. Sovimme että mimmit ompelevat meille ”viikinkiajan tyyliin” vaatteita ja viittoja, sekä päähineitä. Lisäksi pyysin että he tekevät enkelisiivet samasta materiaalista, sillä minulla oli jo ”enkeli”, malli Elina joka tarvitsi vain itselleen siivet...

Kuvasin pienen pilotti testin eli maistiais kuvia, ja menin Kalevala Koruun toimitusjohtaja Marja Usvasalon puheille ja esitin konseptin. Pyysin lainata koruja kuvauskäyttöön. Lupa saatiin ja menin Mintun kanssa Unioninkadun liikkeeseen ja valitsin joukon koruja kuvaukseen. kuvasin kuvia joissa oli viikinkiajan fiilis yhdistettyinä sen ajan korujen replikoihin ja muihin muinaiskoruihin. Kävin näyttämässä joukon printtejä City lehdessä, ja he lupasivat näyttää vihreätä valoa projektille sillä halusin kuvata vielä lisää shotteja tämän konseptin mukaan.

Odotin ja odotin, mitään ei kuulunut City lehdestä. Sitten yhtenä lauantaina Iltasanomien keskiaukealla oli koko sivun kuvia kampausshowsta. fantasia kampauksia yhdistettyinä minun tilaamiini tupasvilla asuihin. Kuvaajana entinen assistenttini Juha Reunanen ja tuottajana hänen vaimonsa suvun Stenbergien kampaamo mafia. Stenbergien kampaajia oli ollut mukana minun pilottiprojektissa tekemässä noita juttuja. Kampaajamimmit oli ottaneet yhteyttä taideteollisen muotilinjantyttöihin ja hyvässä uskossa tytöt oli antanut nuo erikoistilatut vaatteet ja muut asessuaarit kampaussnäytökseen. Olin raivona ! Eihän Citylehti enää ollut kiinnostunut käyttämään jo julkaistuja kuvia. Tästä seurasi ensinkin että päätin jatkossa selvittää tulevissa projekteissa mukana oleville että kaikki mitä he näkivät oli minun tekijäoikeuden piirissä, niin konseptit kuin kuvaideatkin Tämä entisestään lisäsi hankalan kuvaajan imagoa minusta. Toiseksi päätin nyt kääntyä uudelleen Marja Usvasalon puoleen. Otin mukaan graafikko tuttavani Peter Söderholmin ja marssimme Mintun kanssa kolmistein Kalevala Koruun tarkoituksena tehdä heille käänteentekevä esitteen muinaiskoruista.

Olin projektin johtaja, valokuvaaja, alkuperäisen homman ideoija ja siis tuottaja. Ideamme oli modifioida alkuperäistä ideaa siten että kuvia voi käyttää painetavassa esitteessä jonka leiskasi ja painotyön valvoi Peter. Minttu stailasi hiukan rauhallisemmaksi muutetut tupasvilla vaatteet ja minä kuvasin ja hoidin laskutukset. Kalevala Koru ainoastaan hoiti tekstit ja niiden käännökset ruotsiksi, englanniksi ja japaniksi. Esitteistä otettiin erilliset versiot kaikilla näillä kielillä. Esitteestä tuli valtava hitti niin Ruotsissa kuin Japanissakin. Jonkun verran sitä jaettiin Stockmannin koruosastolla mutta siellä oli esillä isoja printtejä kuvista katseenvangitsijana. laskutus hoitui siten että kukin arvioi oman panoksensa kokonaispotista ja laskumme oli määrätty prosentti koko kampanjan kokonais kulusta mukaan lukien Peterin valvoma painotyö. Kalevala Koru ei tarvinnut muuta tehdä kuin kiittää ja maksaa lasku... Voidaan sanoa että esite muutti imagon tuosta firmasta tönkköisestä perinteen vaalijasta nuorten, sekä mimmien että jannujen suosimaksi tosi suomalaiseksi moderniksi brändiksi, teimme vielä heille pelkästään miehille

suunnatun koruesitteen mutta siinä irrottelimme sen verran että sitä ei taidettu jakaa muuta kuin japanissa. Suomessa se ei ollut jaossa ollenkaan. Kuitenkin sekä valokuvauksen professori Merja Salo mainitsi sen puoltokirjeessään taiteilija eläkkeen hakemuksessa että se aikaansai Ruotsalaisten mainostoimistojen heräämisen. Svedut tekivät sitten myöhemmin Kalevala Korulle mainoskampanjan lehtiin sekä esitteet jotka suoraan oli otettu minun konseptistani. No, Who cares, olin jo laittanut pillit pussiin siinä vaiheessa. Hyvä että kelpasi...

Kun päästiin 1990 luvulle, alkoi suuri murros valokuvauksessa- tuli digitaalitekniikka, Suuret lehtitalot siirtyivät ensimmäisinä, Kuvaajille hankittiin muutama Kodakin Nikon F3 runkoon ympäröity modifikaatio ja tiiliskivimäinen yksikkö olalle, joka tallensi kuvia ja josta voi myös tarkastella, mitä oli saatu vangittua. Nikonin D-1 oli jo ihan käyttökelpoinen laite, mutta nuo pienet digilelut joita muun muassa AGFA tarjosi, olivat laadultaan ihan kamalia. Kun esite tuli jossa AGFA mainosti: "Tällä Digitaalikameralla voit ITSE tehdä nuo esitteesi ja tuotekuvasi, johon olet aikaisemmin tarvinnut kallista mainosvalokuvaajaa" ja niin edelleen... niin siltä istumalta päätin lopettaa kaikkien AGFA tuotteiden käytön siihen paikkaan. En ollut ilmeisesti ainoa, sillä aika pian sen jälkeen meni kyseinen jättiläisfirma konkurssiin Saksassa.

Vähä vähältä kuulin että kollegat kokeilivat ja alkoivat siirtyä Digiin. Yhdessä Photoshopin kanssa siitä muodostui standardi, jonka mukaan täytyi toimia. Asiakkaat eivät enää ottaneet vastaan filkkoja vaan ne täytyi skannauttaa. Laadukkaat skannit maksoivat jopa viisisataa mummonmarkkaa kappale. Kokonaisia graafisia osastoja lopetettiin lehtitaloissa ja roskalavalle karrattiin miljoonia maksavia laitteistoja. Tilalle tuli taittajille teho PC tai Mac. Jos fotari ei ollut investoinut ammattitason Digikameroihin jotka maksoivat ainakin parikymmentä tonnia (Digiperä Mamiya tai Hasselblad ammattijärjestelmään vielä enemmän !) Täytyi ainakin hankkia Hasselblad Flextight skanneri isojen diojen skannaukseen. Sekin maksoi 26.000,- mummoa! Minä sinnittelin analogisten systeemieni kanssa sillä minulla oli nuo automaattiset JOBO kehityskoneet, olin hankkinut toisen myllyn rinnalle, käytettynä. Aikaisempi oli varattuvain E-6 diakehityksille, mutta sillä toisella tein sitten MV, värinega ja Väriprintti kehitykset. Isolla kehityspatkella, sillä saattoi kehittää 60X120 väriprintin, metritavarasta valokuvauspaprua leikattuna, joten tein itse myös näyttelyprinttejä. Skannaukset hoitelin tuttujen fotareitten luona, jotka olivat noihin kamoihin satsanneet, mutta tuskailivat finanssiensa kanssa.

Kuvaukset alkoivat harventua, sillä aika usein, kun duunista puheltiin puhelimesta, sitten lopuksi kysyttiin: Millä digijärjestelmällä kuvaat ? Kun sanoin että, edelleen filmillä, tuli vastaukseksi: Ai jaa, no soitellaan...

Vaikka maksetut kuvaukset vähenivät, en vähentänyt valokuvaus aktiviteettiani. Aloin uudelleen "testata", malleja- uusia mahdollisia valokuvaustekniikoita , uusia filmejä ja miten niitä saattoi "pahoimpidellä". kehittää värifilmejä ensin Mustavalko kehitteessä ja uudelleen värikehitteessä. Tämähän on itseasiassa juuri se prosessi minkä saksalaiset keksi 1930 luvun puolivälissä ja jonka jenkit veivät mukanaan sotasaaliina 1945 ja julkaisivat "Kodacolor" prosessina joka sitten valloitti maailman minilabbisten kautta. Minä vaan käytin ensimmäisenä kehitteenä kaikkia niitä sotkuja mitä löytyi kaapista: Rodinalia, Acufineä, D-76 kehitettä eri voimakkuuksina.

Värit oli aluksi ihan mitä sattui, mutta vähitellen kaksi filkkää antoi sen mitä ajoin takaa: Rajuissa Jazz kuvissa filkka oli Fujichrome 400 kehitettynä ensin MV negaksi, sitten pyyhittiin MV kuva pois bleachilla eli verilipeällä ja kehitettiin uudelleen pitkällä ajalla normaali C-41 värikehitteessä. Tulos oli jyrkkä ja rakeinen, rakeet tuollaista ranskalaisten impressionistien pointillismia. Aivan muuta kuin liian isoksi printattu Digikuva jossa nuo pikselit oli säännönmukaisia nelikulmioita. Tylsää ja mielenkiinnottomaa, minun mielestäni. Se oli mielestäni ”värillinen vastine minun näkemykselleni hyvästä rakeisesta MV jazz kuvasta”

Toinen hyvä vaihtoehto oli Ektachrome 100 kehitettynä samaan tyyliin, ja värinegaksi. Fiilikset oli samoja mutta varsinkin käytettäessä 120 filmikokoa eli Pentax 67 ja Hasselblad 6X6 kameroita, tulos oli plastinen mutta väriavaruus aivan muuta kun mitä sen ajan Digitekniikalla saatiin aikaan. Digijälki oli platkua ja tavallaan epäterävää kun nuo skannatut negani oli tyyllilleni sopien ”ärtsyjä” ja skarppeja. Kari Hautala joka oli Muoti plus lehden diktaattori eli valokuvaaja ja AaDee, pyysi minua tekemään heille muoti jutun, johon sain aivan vapaat kädet. Toimittaja ja Stailistit olivat Minttu ja Susku, luottotyyppini, kampaaja/ meikkaaja oli Timo ja assarina oli Kirsi Koskinen, malli joka pyysi minua eräässä Paparazzi bileissä opettamaan hänelle nuo spesiaali väritekniikkani. Hän oli jo ollut Pauli Rouvisen labbiksessa tekemässä MV jutuja. Hänestä sitten tuli minun monivuotinen asistentti kaikissa kuvauksissa, henkireikä ”avioliitto ongelmissani”, neuvoja elämäntapa asioissa ja ruokailu totumuksissa. Hän sai minut irrottautumaan avioliitostani Mikin kanssa ja laihtumaan 125 kiloisestä syömähäiriöisestä jässikästä, suhteellisen slimmiksi 85 kiloiseksi aktiiviksi urokseksi. Asuimme sitten lyhyen hetken yhdessä Lauttasaaressa ”poikamieskämpässä”, juttelimme yöt läpeensä parvekkeellani maailman menosta ja kumpienkin ongelmista ihmis suhteissamme. Päivisin ulkoilutimme vuorotellen ”perheeni” Wilma koiraa Lauttasaaren rantapoluilla kun Mikki oli työmatkoilla ja miika jo ansiotyössä.

Olin ottanut tavakseni kiertää jazz konsertteja ja kuvata siellä ja myös kuvata tuttuja taiteilijoita ja heidän töitään. Kuvasin kaikki Lallukan asukkaat, kuvataiteilijat heidän ateljeissaan, Juhani Harrin, Kaarlo Hartmanin, Laila Pullisen, Kuutti Lavonen. Laulajat, näyttelijät, kaikki. Kuvista tuli myös Anu Seppälän kirjoittama Lallukan historiikki.

Kuvasin muusikkoja sekä omassa että keikka studiossa: Eero Koivistoinen, Otto Donner, Heikki Sarmanto, Pena Hietanen, Junnu Aaltonen ja niin edelleen. Lahjoitin printtejä kuvattavilleni. Kun haastatteluissa jne. tarvittiin heistä tuoreita kuvia, sanoivat he: Jukka Vatanen kuvasi juuri minua ja tällaiset ovat kuvat, mutta kun julkaisette ne, haluaa Jukka niistä käyttökorvauksen kertajulkaisu periaatteella.

Siis kuvattavani toimivat tavallaan minun agentteina. Osaksi näistä hommista ja tietenkin aikaisemmista design projekteista johtuen Professori Merja Salo sanoi puoltokirjeessään: Suomessa ei voi ilman Jukka Vatasen valokuvia kirjoittaa oikein Designin, muodin tai kevyen musiikin historiaa.. hehe, tällaisen lausuman jälkeen ei valintajury juuri voinut muuta kuin antaa se ylimääräinen taiteilija eläke. kaksi muuta saajaa sinä vuonna oli entinen ”isäntäni” Finnsevenistä CG Hagström, joka oli juuri ennen anomusten jättöä pitänyt suosituksen näyttelyn suomalaisista taiteilijoista, mutta huomattavasti laajemmalla aikaperspektiivillä. Hänellä oli mukana potretteja Tauno Palosta, Olavi VIRRasta ja Armi Ratiasta, muun muassa. Minulla luonnollisesti

aikalaisistani. Kolmas saaja oli Musta Taide kustantamon voimahahmo. Tuomo Juhani Vuorenmaa, ihan ok seurassa olin...

Tuossa taiteilija eläkkeen saamisessa oli sekin hyvä puoli että entinen vaimoni vasta sitten tajusi mikä oli päämääränäni valokuvaaja urallani. En ollut tuo "surkea luuseri" joka pakoili noita normi lehtireppiksiä...

Sitten oli nuo mallien testit: Testailin "luovuuttani" eli kaikkia villejä ideoita, myös sitä, kuinka pitkälle malli oli halukas menemään. Mitään vaaraa ajautua tuhoisaan seksisuhteeseen nuoruusvuosien tapaan ei ollut, olinhan jo lähes eläkeiässä ja nuo jutut oli kohdallani ihan kunnossa. Kyse oli lähinnä huvin pidosta kohdallani ja siitä kuinka "spesiaaleja shotteja" malli saisi. Yksi sessio on jäänyt erikoisesti mieleen ja vakiokamaksi näyttelyssäni:

Nuori Malli Oulusta oli tullut Parrazzin tarjokkaaksi, oli tulossa yksi noista mallikisoista jossa palkintona oli sopimus New Yorkkiin. Olin ollut reppiskeikalla kun tulin studioon, malli oli jo Suskun käsittelyssä. Kun näin mallin, Katja Halmeen, sain sätkyn, aivan alkuaikojeni huippumallin, Maj Britt Seitavan kaksoisolento. tarpeeksi pitkän, kauniit luonnolliset kasvopiirteet. isot silmät ja mantelin muotoiset eksoottiset silmäluomet, pitkät sääret, totta kai ja pienet rintojen nännin nipukat jännityksestä jo selvästi koholla. sain salamana ajatuksen: soitetaan hyvälle stailistikaverilleni Borzin Brouxille joka myöhemmin tuli kuuluisaksi huppu DJ:nä

Borzin lähetettiin torille hankkimaan silakoita kaulakoruiksi ja kaivoin rekvisiitta laatikoista noita näkinkenkiä ja kotiloita joita olin raahannut kuvausreissuiltani. Borzin haki myös kalastuskaupasta kalaverkkoja joilla viriteltiin harmaa elävä taustarähti vaikuttamaan merenpohjalta ja valaistus oli softboksela pyyhkimässä taustarähtin pintaa jotta vedenalais vaikutelma saavutettaisiin. Kun vielä Borzin viritteli silakoista kaulakorua ja hukan peitteli Katjan eroottisimpia alueita verkolla. oli set up valmis, muutamissa versioissa Borzin kiipesi korkeille tikkaille ja puhalteli saippuakuplia jotka laskeutuivat pään lähelle. Ilmakuplia puhaltelleva vedenalainen merenneito oli valmis! Kuvaushommassa ei kauaa saanut kupata, sillä silakat olivat olleet eläviä ja nyt alkoivat aika pian haista ja aiheuttaa kutinaa Katja paralle. vaihdoimme set uppia ja teimme Katjasta villin Eevan, Aatamin puoliskon joka kultainen omena Paratiisissa vain lehtiin sonnustautuneena houkutteli ensimmäisen miehen maailmassa synnin tuhoon...

Kuvat olivat sellaisia, että juryn ne nähtyään, kisa oli vain muodollisuus, Voitto toi Katja Halmeelle sopimuksen Nykkiin ja siellä kaikki muut Suomessa hänestä tehdyt testit joutuivat suoraan roskakoppaan mutta nämä shotit olivat hänen kansiossaan siellä monet vuodet. ne julkaistiin myös City lehdessä, noitten Kalevala Koru/tupasvilla shottien sijaan ja myös ruotsalaisessa Hasselblad kuvaajien aviisissa. Olin siinä toinen suomalainen, ikinä, maailmankuulun Tuija Lindströmin jälkeen.

CADENCE eli "lopuke":

Vaikka noista omista projekteista jäi hyvät fiilikset, sitä tosiasiaa ei pystynyt peittämään että fotobisnes oli menettänyt makunsa minulle. Kustantajat alkoivat pakoittaa free kuvaajat allekirjoittamaan sopimuksia jossa he antoivat kuviensa kaikki

käyttöoikeudet kustantajille. Isoissa lehtitaloissa kuten Sanomissa, myös takautuvasti. Minä en suostunut niitä antamaan, mutta se merkitsi myös että mitään duuneja sieltä oli turha odottaa. Monet jotka salaa allekirjoittivat, sanoivat sitten myöhemmin, että ei sieltä sittenkään duuneja herunut. Muutamat tähdet kuten Heikura, tekivät tasaisesti duunia, mutta muuten markkinat siirtyivät aloittelijoille, ja juuri valokuvauskoulusta valmistuneille. He kuvittelivat että kun mamma ja pappa on hankkinut uusimmat digivermeet, pari zuumia ja käsifässin sekä läppärin jossa oli Photoshop, oli maailma avoinna uuteen ammattiin. Ei tarvinnut kun tehdä muutama kuva ilmaiseksi niin avot keikkaa piisasi. Todellisuuteen herääminen oli katkeraa, sillä ei tullut muuta kun muita aloittelijoita jotka tekivät ilmaiseksi. City lehti oli kuuluisa siitä että ei maksanut kuvistaan mitään, mutta jässet toimituksessa ajelivat 700 sarjan Bemareilla.

Vastasin tähän ankeuteen alkamalla kuvata omia näyttely portfolioitani: Niitä oli "Time After Time", ensimmäinen näyttelyni ravintola Motissa, testikuvia työistä ja se oli omistettu Miles Davisille ja Cindy Lauperille. Oli Lappisarja, arkistosta löydetyt negat 60 luvulta, jotka silloin eivät tuntuneet aikanaan miltään, kun vertasi Finnsevenin aikana Caj Bremerin ja muiden juttuihin. Nyt 2000 luvulla niissä oli tuon aikaperspektiivin tuomaa magiaa. Hesun kymppi kirjastossa niistä muodostui kai parhaimman yleisömenestyksen saanut näyttely. Muoti ja Jazz kuvia oli keskisuomessa "kamerataivaassa" näyttely. Pori jazzissa jazzkahvilassa näyttely ja niin edelleen. Setti joka tuntui läheisimmältä oli projekti nimeltään "GRAINY DAYS". työnimeltään "mitäänsanomattomia otoksia vitutuksen syvistä syövereistä".

Kun oli oikein karsea ilma, mieluiten räntää ja loskasta lunta, käärin Hasselbad ELX kameran muoviin niin että vain linssi ja etsin oli ulkopuolella, kasettina 70mm kasetti jossa parisataa ruutua perforoitua ilmakuvauksia. Kun ne louskutti menemään ja kehitti Rodinaalissa, oli tulos juuri sellainen että ei paremmasta väliä... Rakeista, jyrkkää ja karseata. kun niitä printtailli, kyllä helpotti. kukaan ei parhaalla tahdollakaan olisi voinut tykätä niistä.

Studiotilan vuokraaminen noille Digijäsenille ja tytöille helpotti aina välillä kassavajetta, mutta lopulta nostin kädet pystyyn. panin studiokamat talteen, möin kaiken ylimääräisen kuten kehityskoneet, isot kamerat ja muun krääsän sekä E-bayssa että Huuto netissä pois ja pidin vain muutaman Nikonin, linssit niihin sekä Leica kalustoni ja yhden leitz Focomat Multigrade suurennuskoneen. Olin siis toisin sanoen palannut juuri siihen mikä oli ollu setuppini 1960-luvun puolivälissä

Leicoihin 21mm-35mm ja tuo fantastinen canon 50mm 1,2 joka oli ollut minulla 70 luvun alusta saakka. Uushankinta oli Digitaalinen Leica M8 ja kun siihen laittoi asetukseksi 400 asa, terävöitettyä ja jyrkennettynä JPG formaattia, oli jälki aivan samanlaista kuin analogisella leica M6 kameralla ja TRI-X filkalla. Jos oikein laiskotti, kuvasin omia juttujani Digi leica M kasilla, muuten aina M6 rungolla ja TRI-X filkalla.

Studioajan jälkeen tein muutamia sisustusjuttuja, yksi sellainen oli kuvausmatka Portugaliin jossa sain paljon ystäviä. muun muassa AP kuvatoimiston reportaassikuvaajan Frenando Ricardon, vähän vasemmistolaisittain suuntautuneen ikäiseni jäsenen mutta todellisuudessa portugalilaisittain sukuun kuuluvan, jolla oli kolme kämppää, Yksi Lissaabonin keskustassa, toinen Tavirassa aivan Etelässä ja kolmas Taviran ulkopuolella kalastajakylän rantabulevardilla. kaveri ajeli minua

ympäri Etelä Portugalia Mersu CLK limolla. Sillä oli himassaan paitsi originaali printtejä Cartier Bressonilta ja Salgadolta, myös jokainen malli Nikonin Pro kameroita ja leica M runkoja. Ei ollut jannu köyhä eikä kipee että tarttis jotakin tarjota vaihdossa...

No kotopuolessa alkoi todellisuus olla sellainen, että kun rahaa ei tullut, oli pakko etsiä jotakin mielekästä tekemistä, josta kuitenkin tuli jotakin rahaa. Keksinkin Taksikoulun. Menin kursseille sillä valokuvauksen lisäksi oli autolla ajo se seuraava mitä halusin tehdä. Olinhan parhaina vuosina ajellut Turbo Renaultillani Pariisin muotimessuille pari kertaa vuodessa. Ennätykseni oli ajaa Pariisista hotellin edestä keskustasta klo 9 maissa aamupäivällä Ranskan ja saksan läpi lautalle Travemundeen niin että klo kymmenen maissa saatoinkin päästä lautalle viimeisten peruutuspaikkojen saajana. Silloin mentiin Saksan läpi autobahnia ajoittain yli kahtasataa. Oli ostanut relluni Saksasta ja mukana oli nuo Saksan kilvet. Ranskassa nopeusrajoitus oli 130 km/t ja siksi ruuvasin nuo Saksan kilvet kiinni siellä. Kun valvontataulu alkoi vilkuttamaan noita saksan numeroita, kurvasin lepopaikalle parin rekan väliin ja vaihdoin Suomen kilvet kiinni ja jatkoin hetken rauhallisemmin jotta kenties takaa ajamassa oleva poliisiauto olisi luovuttanut, koska tuo "saksalaiskaahari" oli päässyt katoamaan.

Viimeisinä fotari vuosina ja varsinkin kun aloin taas saamaan kunnon palkkaa taksikuskina olemisesta, oli vapaa ajan harrastuksenani ostaa taas yksi Renault 25 limo Suomeen tuotavaksi. Kaukaisin niistä oli Ranskan etelä rajalta Perpignanista tai kylpyläkaupunki Biarritzista ostettu tämän hetken Limoni Renault 25 Turbo. Vain alle noin 100.000 km ajettu herkkupala vuoden 1990 malli, vanhalta äijältä, joka todennäköisesti ajoi sillä kesäisin rantabulevardille kahville tai pienille paukuille. Oli nahkasisustus, toimiva automaattinen ilmastointi, Panasonic 8-kanavainen stereo ja kymmenen CD levyn vaihtaja. Hevosvoimia tuunatussa turbossa ja säätö ECU:ssa jotakin 250 heppaa. Autobahnin avautuessa kulki se sen 250km/t mitä keskieuropaan limot kulkevat. Siitä huolimatta ajoittain humahteli ohi noita AMG tuunattuja Mersuja ja Audi A6 quattroja jotakin pitkälle yli kolmeasataa. Tajusin että idea noissa sakujen tuunaamisissa AMG, BMW Alpinen, Opel Hartgen jne tuunaustalojen erikoismalleissa ei ollut vain tuo hiukan nostettu teho ja muutamat ulkonäköseikat, vaan rahalla sai tuon rajoittimen 250KM/ tunnissa poistettua (katkaisjan takana) ja noin sata kilsaa enemmän huippua boostaamaan kaljamahan sisällä pesivää pikkupojan sydäntä. Paras tapa oli ajaa yöllä, jos halusi päästä nopeasti Euroopan läpi. Näki jo kaukaa peileissä vilkkuvat ajovalot kun Ferrarit ja Porschet ja nuo sakujen muut superautot "pyysivät latua" ja myös saivat sitä. Ihan toiseen äärimmäisyyteen sitten sai tottua kun ajettiin Ruotsin läpi E4 valtatieä. Kun lähestyi maltillista ylinopeutta mutta "lainakuuliainen Svedupetteri" peilistä näki että tietä pyytävä oli suomalaisrekkareissa, joka halusi ohittaa, ne kusipäät useamman kerran alkoi kiilaamaan minua vasemmalla olevaan turva aitaan. Jos olisi ollut vähän huonompi auto minulla alla. olisin pokkana ajanut kylkeen. Kaistan vaihtaminen kaksikaistaisella moottoritieellä ohitustilanteessa on sentään aika paha juttu.

Olin siis autohullu Leica hulluuden lisäksi. Kun ei ollut enää mitään "oikeata tekemistä" fotoduunien puolesta, muutin tuon Leica innostukseni yhteisölliseksi toiminnaksi, perustin muutaman hyvän kaverini kanssa LSF:n eli "Leica Shooters Finalnd" ryhmän Netttiin, tarkemmin sanottuna FLICKR ryhmäksi. Aluksi oli viisi jäsentä, nyt yli sata. Sponsorimme on FOKA, Leican maahantuoja ja olemme

pitäneet näyttelyn Sanomatalossa ja kokoonnumme ajoittain höpöttämään Leicoista. Muutama selittävä sana tuosta Leica kamerasta. Se on ensinnäkin saksalainen brändi, ainoa saksalainen kameravalmistaja joka jäi henkiin Japanilaisten invaasion jälkeen 70 ja 80 luvulla. Ihan viime vuosiin saakka firma teki analogisia kameroita hyvin pienelle asiakaskunnalle, lähinnä keräilijöille ja vanhoille valokuvaajille jotka halusivat pitää kiinni ”etäisyysmittari kamerasta” siis ei peilinkautta tarkentavasta. Kun leica siirtyi Digitaalisen kameran valmistajaksi, teki se sen perinteitä kunnioittaen, uusi leica M8 on digikennolla varustettu M runko, manuaalinen tarkennus, ja kaikki vanhat hienot linssit , myös muut kun leican valmistamat käyvät. Leica on tä’lä hetkellä huippubrändi joka esimerkiksi Hermesin tyyllisesti tarkoittaa tinkimätöntä käsityötaitoa ja perinteitä. Tällä hetkellä kaikkiin leica kameroihin saa huoltoa ja varaosia, aina vanhimpiin malleihin saakka 1920 luvulta. Leica pitää aina suuren ”shown” Fotokina messuilla Kölnissä jonne LSF jäseniä, minut muun muassa on kutsuttu. Siellä pääpaino on leicalla otetuissa kuvissa, ja maailmankuulut Leicaa käyttävät kuvaajat on sinne kutsuttuna. Leican omistaa nykyään Itävaltalainen paperi ja puualan jätti Kaufmanin perhe jolta varat eivät ihan heti lopu, joten leica investoi juuri valtavaan uuteen tehtaaseen perinteikkäässä Wetzlarissa ja he myyvät kamerrat itse ympäri maailmaa omissa Leica myymälöissään. Uskon että leica pysyy hengissä vielä ainakin toiset sata vuotta..

Kanniskelin siellä Fotokinassa siis omaa tuunattua leica M3 ”full metal jacket” kameraani iso leveälierinen hattu päässä. Yksi Japsi otti kuvan minusta ja julkaisi blogissaan: ”Josef Koudelka Fotokinassa uuden leica M9 rungon kanssa...” Heh heh ei ollut Digi eikä Koudelka ...

Sitten on tietenkin autot !! Kun taksikoulu oli loppunut, tuli Kovaselta pari tyyppiä rekrytoimaan uusia kuskeja. Minulle sanoivat: Tule meille töihin, tarvitsemme sinun kaltaisia kypsiä herrasmiehiä jotka ajavat rauhallisesti Limoajoa. Meillä riittää kyllä noita nuoria opiskelijapoikia jotka kun pääsevät Audi A6 Quattron tai Fourmatic Mersun puikkoihin, saamme keräillä noita lasikuituisia puskurinpalasia. No, kyllä minultakin pari kertaa lipesi hiukan mutta ei mitään kovin vakavaa.

Olin siis vuodesta 2001 Kovasen mustassa puvussa esiintyvä ”Vossikka”. En sitä häpeillyt mitenkään , sillä hommasta saamani palkka oli enemmän kuin kohtuullinen Saatoin vihdoinkin hankkia sellaista mitä sen aikaisilla valokuvauspalkkioilla jäi vain unelmaksi. Muun muassa 10kpl Renault 25 suosikki limusiiniani, jotka hain Saksasta, Ranskasta tai Belgiasta. Auto DE 24 tai Saksan nettiauto tuli tutuksi. Miksi, sattaa joku kysyä ! Muun muassa siksi että jos posautti R 25:n etu umpiot rikki, maksoivat ne Biliassa 700 euroa kappale eli 1400 ekeä. Kun sopiva, kunnossa oleva vakio R 25 maksoi yleensä 500-600 euroa ja valtion maksut siinä alle 200,- maksoivat siis umpiot noin 800,- ja loppuauto jäi myytäväksi tai purettavaksi. Sieltä kaverit ostivat takavalot parilla sataa, alkuperäiset aluvanteet kolmesataa, hyvällä säkällä jos oli timmi niin moottori/ vaihteisto tonnilla, jos oli nahkasisustus (saksassa yleensä oli) sai siitä purettuna viisisataa, ja vaati vain kahdeksan pultin irroituksen. Jos oli käytettävissä nosturi, vaihtoi moottorin iltapäivässä kun tiesi mitä tehdä.

Kyllä asia on niin että jos sen olisin tiennyt nuorempana, olisin kyllä alkanut ”romualalle”. Suunnilleen jokaisella tuntemallani romujobbarilla oli talo Espanjassa ja he reissasivat Floridassa aina kun huvitti. No minä olin siis nyt eläkeiässä oleva taksikuski. Minulle ”ihan OoKoo” mutta muille saattoi olla aikamoinen yllätys kun

Kämpin Vip kuskiksi ilmaantui valokuvaaja Vatanen tummassa sprigissä ja skraga kaulassa...

5. THE SONG HAS ENDED BUT THE MELODY LINGERS ON ... "Pitkittyvä Finaali"

Eero "Koippa" Koivistoinen täytti juuri 70 vuotta. Nuorena se ikäero tuntui paljon suuremmalta, kuten Seppo Saveksen kohdalla. Finn sevenin "SS mies" Seppo tuntui ikälopulta vanhalta jäärältä vaikka oli vain kaksi vuotta vanhempi todellisuudessa. Kait sitä nuorena jäsenenä rakentaa jonkunlaisen turvavallin niitten eteen jotka aikoo päihittää ja valloittaa niiden paikan.."Old Shit, you know"

Seppo on poissa, monet jazzarit on poissa, Eki Dannholm, Pekka Pöyry joka kuoli varmaan vitutukseen ja sen "jatkotoimiin", alkoholiin, narun jatkoksi jne.

Poissa on ennen kaikkea OTTO, Onneksi minä kuvasin Otosta nuo MV shotit joita **käytettiin muistokirjoituksessa sekä sen viimeisten julkaistavien albumien kansikuvina sekä kutsukortissa Oton patsaan julkistamistilaisuudessa Tammisaarella**. Rakeisia tummia Leicastotteja, kuvattuna TRI-X filkalle..(My Style-My message...)

Otolla suussa tuo Havanalainen Robusto, sikarisavupilven ympäröimänä. Otolla oli tyyliä loppuun asti, saattoi olla onni että hän kuoli liukastuessaan rakkaan purjeveneensä kannelta veteen. Hukkumiskuolema on armollinen, melkein kuin eutanasia. En voisi kuvitella Ottoa, kun Alzheimer vaan jatkaisi etenemistään mutta hänellä ei olisi tajua että missä mennään. Oton viimeiseksi jäänyt levy todistaa että hänellä oli taju, kenties enemmän kun kenelläkään meistä muista.

Kirjoittelen tätä vuonna 2016, huomenna 25. maaliskuuta on syntymäpäiväni ja Mikki järjestää poikieni ja lapsenlapseni Auroran kanssa minulle synttärjuhlat.

Se on silleen että jazzarilla täytyy olla "rakastava vaimo" joka pitää sen kuosissa. Kannustaa heikkoina hetkinä, mutta pitää aisoissa kun euforia iskee, katsoo myös että nuo vakiojutut, talous, apurahat jne rullaa. Jazzarin täytyy myös olla sen verran tolkuissaan että ei ala riehua vaimolleen ja joutua ulkoruokintaan. Jazzarin elämä on kyllä "Up and down" mutta se kuuluu sen luovaan luonteeseen...Olen tajunnut että jazzai elää osaksi "Unimaailmassa" Aboriginalien tavoin, se ei ole huumeissa vaan todellisuus laajenee tuonne alitajutaan. Jotkut yrittävät sitä tavoittaa kemiallisesti, mutta TODELLA SUURET jazzarit pääsevät sinne pelkästään tahdonvoiman avulla. Näin ovat todistaneet niin Miles Davis, ja John Coltrane huumeista eroon päästyään sekä Thelonius Monk, joka eksentrisyydestään huolimatta EI KOSKAAN KÄYTTÄNYT HUUMEITA.

Minä olisin ollut varmaan hyvä jazzari jos olisin jatkanut. Olin surkea mainosvalokuvaaja joka "ei suostunut soittamaan samaa sooloa uudelleen", hankala tyyppi, joka saattoi panna mallin kampaajan tai meikkarin jäljiltä suihkuun ja uudelleen tuunattavaksi, jos staili tai meikki ei tyydyttänyt. En suostunut suoraan kopioimaan annettuja leiskoja. Jos oli oikein korni juttu, saatoin sanoa AaDeelle,

Mikset kuvaa itse. ei se ole vaikeata digillä, paina vaan nappia ja tee Photoshopilla loput.

Lievää tyytyväisyyttä tuntien katson nykypäivän touhuja: Kalevala Koru teettää kampanjoita Ruotsissa jotka ovat sen näköisiä että Mintun ja mun esitteet on lyöty niille nenän eteen ja sanottu: Tuollaista ! Marimekon ja IVANA HELSINGIN jotkut kampanjakuvat näyttävät siltä, että ne on lyönyt jannulle Vuokon luontokuvat leiskaksi ja sanonut: ”Tämä on nyt brändi, suomalainen luontomystiikka puree” Nuoret wannabee muotikuvaaja jannut tekee samanlaista mustanpuhuvaa settiä kauniista mallityöistä kun minäkin aikanaan, mutta jossa vaatteista tai niiden linjoista ei ole tietoaakaan. Ei kai sillä ole väliäkään kun ei sitä tajua ole malleilla tai ”stailisteillakaan” Pääasia on että on intoa ja nuoruuden draivia...

Kun menee melkein mihin tahansa trendiraflaan, siellä soi 60 luvun Hard Bop. Eki Dannholm, mun ensimmäinen foninsoitto opettaja olisi ollut ylpeä Timo Lassuksesta, sen verran se on imenyt Dexter Grdon juttuja itseensä, että Dani jäisi jo varjoon...

So what, Minulla on trendikkäässä raflassa nimeltään PJazza , Yrjönkadulla Pori Jazzista väri ja Mustavalko printtejä seinällä. Olen pitänyt nyt kaiken kaikkiaan viisi näyttelyä, sekä muoti että jazzkuvista. Minulla on omat websivut, kenties ensimmäisenä Suomessa. Joogaopettaja ystäväni Kirsi käy minua katsomassa aina silloin tällöin, vaikka hän sanoi että ”jos joudut pyörätuoliin niin se on sitten finito” Onneksi tarinamme eli ystävytemme on kestänyt, ensin mallina, sitten assistenttina ja oppilaana, lyhyen hetken yhdessä asumista Lauttasaarella ja lopuksi ”personal trainerina” ja hyvänä ystävänä, Kirsin palattua Kaliforniasta Bikram Jooga opettajana.

Entinen, mutta edelleen rakas vaimoni Mikki käy säännöllisesti hoitamassa jalkaruusuani ja muita juttujani omaishoitajan ominaisuudessa. Poikani joista kaksi asuu kävelymatkan päässä Kalliossa, tulevat jeesaamaan vanhaa isäänsä tarvittaessa.

Olen ”onnellinen mies”, sillä Tuomas , esikoiseni, on lahjoittanut minulle kaksi lastenlasta, Auroran ja Leon, tietenkkin kahden eri naisen kanssa. Tuomas olisi ”tyypillinen jazzari” jos olisi jazzari... (Siihen ei ole löytynyt tarpeeksi ”poweria...) Kummatkin lasten äidit on laittanut Tumpin ulkoruokintaan. Oh Well... Sitten Miika, keskimäinen on perinyt autohulluuteni, tulee myöhään synttäreilleni, sillä hän on ”Driftari jannujen” kanssa vetämässä demoa American Car Showssa. Nuorin eli Tuukka on sekä fotari että muusikko, saanut minulta mustan M Leican ja ensimmäisen sähköskitan, nyt myös alttofonin. Tuukka on omilla rahoillaan kiertänyt maailman: Pietariin, sieltä Vladivostokkiin, lautalla Japaniin, Osakaan, Kiotoon, Tokioon. Ietsikalla Losiin ja San Diegoon, Tuttujen luo Floridaan. Perille tullessa Tuukan viiden tonnin matkakassasta oli pari tonnia jäljellä, jolla osti hyvät äänityskamat . Äänitti lauluja ekalle Demo CD:lle palattuaan. Sitten ympäri Afrikkaa opettajansa Hasse Wallin kanssa, pari viikkoa Lissabonissa, Berliinissä ja Prahassa, kussakin josta hankki kitaralla elantonsa ja toi mukanaan viisikymmentä uutta laulua. Nyt Tuukka on muuttamassa naisensa kanssa Lontooseen. Uh huh... Tuukka on pannut tohinaksi, ehtinyt jo paljon enemmän kuin fajiansa samassa iässä. Sillä on oma bändi, itseasiassa kaksikin. Esiintyy myös Solo artistina Hesän uusissa mestoissa jossa uudet kyvyt vaan astuu estradille ja antaa palaa. Kun Tuukka oli

aloittamassa, neuvoni oli:” Älä jää nököttämään treenikämpän nurkkaan vaan mene framille. kun tulee Count Down, Yyy,kaa, kolme... niin täytyy tulla kamaa, olla Presence. Se on se totuuden hetki muusikolle” Hyvin on message mennyt perille !

Olen väleissä kaikkien entisten tyttöystävieni kanssa sekä myös vaimojeni, jopa Eevan joka on rikkaan ruotsalaisen tilanomistajan ”taloudenhoitajana” Malmön lähellä vanhassa herraskartanossa. Kaisan, joka erosi Blomstedtistaan mutta piti tietenkin tuon disainerille sopivan nimen. Marjatan, joka juuri sai Jussipatsaan uusimman Kaurismäki elokuvan puvustuksesta. Virve on valitettavasti kuollut, Tikasta en ole kuulut sitten 60-luvun. Maarit on aviovaimona Pariisissa, ollut siitä lähtien kun sinne malliksi meni. Arvoitukseksi jäi, olisiko Kaisassa kehittymässä oleva uusi ihminen ollut tyttö, sillä semmoista ei minulle ole sitten suotu ja olisiko sen isä ollut minä vai tuo italialaisvalokuvaaja Gianni. Ei jannu kuitenkaan enää Alfa urheiluautollaan ilmestynyt Suomeen, kun hänen autonsa vietti korjaamalla useita päiviä kun bensatankkia ja letkuja sekä Weber kaasuttajia puhdistettiin sen sokerin jäljiltä mitä minä tankkiin olin laittanut. Mustasukkaisen kilpakosijan suloinen kosto...

Tässä eläkeläisenä olossa on sekin hyvä puoli että toisin kuin ”freelancer aikoina”, ei tarvitse uhrata ajatusta sille, että mistä tulee seuraava duuni ja voi leivän päälle. On aikaa ja mahdollisuutta keskittyä ”olennaiseen ” eli mikä minusta oikeasti tuli, mikä on ”sisin essence”. Keskittyä siihen että vähitellen on edessä lähdön hetki...Voi rauhassa lukea, tai etsiä Internetistä asioita jotka ovat askarruttaneet... Olen lukenut alkukristillisyydestä, olen lukenut siitä ketkä olivat ”Illuminati:t” tuo salaseura jonka syyksi on pantu mitä milloinkin, vapaamuurareista aina Juutalaisten maailman valloittamiseksi perustettuun salaliittoon, joka oli Hitlerin mukaan syynä Ensimmäiseen Maailmansotaan ja sen seurauksena Saksan nöyryyttämiseen, Hitlerin valtaantumoon ja niin edelleen. Ennen Venäjän vallankumousta oli Pietarissa tuon järjestön edustajia ja heidän joukossaan GURDJIEFF. Kiistelty guru jonka vaikutus ulottuu eri tasoilla aina tähän päivään saakka, Gurdjieffin ”message” oli että ihminen luonnostaan on ”keskeneräinen”, On olemassa erilaisia metodeja muuttaa sisintä tai habitustaan:, On uskonto joka tähtää pelastukseen, on Jooga joka tähtää ”valaistumiseen” on fakiirit joita vastaa länsimaissa Body Builderit jotka tähtää ulkoisen olemuksen ja kehon muuttamiseen.piinaamalla sitä. Gurdjieffin message piti sisällään sen että on olemassa myös ”neljäs tie” kaikki nämä kolme edellistä hallittuna saman aikaisesti mutta jokapäiväisessä elämässä toteutettuna doktriinina ehjän kokonaisuuden luomiseksi. Persoonana joka on tietoinen itsestään mutta samaan aikaan unohtaa itsensä, maneerinsa, pakkomielteensä ja pelkonsa. Elää elämänsä siten että on samaan aikaan näyttelijä ja katsoja oman elämänsä draamassa.Ei kuluta elämän energioita turhiin pelkoihin tai sekoile päämäärissään. Tiedostaa että ”elämän voima”on määre, jota on hyvin vaikea korvata silloin kun se on valumassa tyhjiin.

Paitsi Jazzarieihin, etunenässä John Coltrane, Keith Jarret ja ECM levy yhtiön perustaja Manfred Eicher, Gurdjieff vaikutti muunmuassa Scientologiaan ja sitä kautta täällä tuohon ”Trainers Housen kusetajaguruun”(sarasvuo) , jonka Amerikasta peräisin olevat kallonkutistus luennot saivat jotkut, jotka tiesivät näistä asioista , raivoihinsa, mutta muut suuret laumat kantamaan roponsa hänelle ja menemään noille luennoille ”miten muutat elämäsi suunnan” Minun ei tarvinnut sitä suuntaa muuttaa. Uskon että jo kotoa olin saanut hyvät eväät siitä, mikä on feikkiä , mikä todellista. Hyvä ystäväni Ilmari Kostianen kuoli kotonaan rauhallisesti omaan

sänkyynsä. Kun läheiset hänet löysivät aamulla, oli kirja valahtanut rinnoille ja lukuvalo oli jäänyt päälle... ”The way to do it, the way to go” kuten intiaanivanhukset konsanaan, vieteri vaan pyöri loppuun, eipä siinä muuta sen oudompaa...

Kaikki on itseasiassa OoKoo, Jos haluan reissata maailmalla, ei tarvitse kun laittaa silmät kiinni ja muistella kaikkia niitä juttuja ja mestoja jota tuli koluttua aktiivi fotari aikana. kuvia on tuhansia, on helpompi luetella ne maanosat ja metropolit jossa EN OLE käynyt kun niitä joista on kuvat arkistossa. On Kioto ja Budhatempelit, on Libanon jossa Arabiterroristit partioi uusissa Landcruiser jeepeissään ja prässätyissä uudenkarheissa maastopuvuissaan joita Saudit heille lahjoitti ja vaimot ylpeänä prässäili , kaiken sen sekasorron ja hävityksen keskellä, jotta olisivat ”sijaiskärsijöinä” siinä psyko draamassa joka vuosikymmenestä toiseen on jatkunut Lähi Idässä. Kuvia Sisiliasta Palermosta Mafiasuvun hääjuhlista. Samaisessa Palermossa Kodachrome shotteja kalkkikivi katakombeihin ”haudatuista” muumioituneista ihmisistä ja kirkonmiehistä, jotka olivat ripustettu seinälle tai lasikantisiin sarkofageihin joskus 1700 luvun puolella. Oli kuvia Kalifornian rantatieltä joka kiemurteli Losista pitkin Big Sur niemimaata San Fransiscoon, hippikulttuurin syntysijoilta ja siinä matkan varrelta kuvia Venice Bulevardin Skeittareista.

Sitä kuvaa ei ole jossa Helvetin Enkelit hautasivat jäseniään. Harrikoita silmäkantamattomiin näkyvässä saattueessa, mustissa puvuissa ja musta huivi päässä, saattueen keskellä isoissa jenkkityylisissä arkunkuljetus limoissa kukitettuja prameita arkkuja. Aivan kuin mafiahautajaisissa mutta kymmenenteen potenssiin korotettuna spektaakkelinä. En uskaltanut kuvia ottaa, sillä meitä Mikin kanssa oli varotettu että olisi hengenvaarallista mennä kameran kanssa sinne keskelle hillumaan. Sitäkään kuvaa en uskaltanut ottaa Moskovan lentokentällä, kun olin palaamasta Anu Seppälän kuvaajana Varnan balettifestivaaleilta Bulgariasta. Siinä odotellessani lentoa Helsinkiin oli Itä Berlinin koneeseen menossa äänekkäästi naurava ryhmä nuoria pitkätukkaisia maastopukuisia ruskettuneita miehiä ja naisia RayBan aurikolasit silmillään. Kaikki virkailijat siirtyivät kohteliaan varovaisesti sivuun. Olisi voinut kuvitella että Hollywoodin action näyttelijät olivat kyseessä, mutta tajusin heti että kyseessä oli Baader- Meinhof ryhmä palaamassa Arabien koulutusleiriltä ! En voi muuta kuin onnitella itseäni siitä että hallussani oli väline johon sadasosa sekunnin viipaleelle sai vangituksi 24mm kertaa 36millin kokoon muovipalaselkeelle todellisuutta joka todistaa että olin siinä, elin sen...

Uskon että olen elänyt tämän todellisuuden jo aikaisemmin. sain nuoruudessa voimakkaita välähdyksiä siitä että nämä asiat, Saksa, Juutalaisvainot, kyyditykset tuntuivat piinallisen tutuilta. Olin poltteissani Kuuden päivän sodan aikana, ja minulla oli tunne että minun pitäisi olla siellä. Sitten kun näin elokuvan Sophien valinta, en voinut pidätellä kyyneleitäni vaan sain hysteerisiä itkukohtauksia, kohdassa missä äiti joutui valitsemaan jomman kumman lapsistaan. En aluksi tajunnut mistä on kysymys, kunnes sain unessa selkeän muistutuksen siitä että minut ammuttiin nuorukaisena keskitysleiriin matkalla olevan junan viereen, penkereelle. Minulla on sukujuurissani Juutalaista verta. Olen ajatellut että minulle annettiin uusi mahdollisuus, sotaikäyvässä, mutta maassa josta ei juutalaisia luovutettu. Olin jo silloin Saksassa lahjakas pikkupoika. Nyt uudestaan eläessäni kaikki tuntui ”liian helpolta” Olin heti selvillä siitä mitä tarvittiin menestyäkseni sekä muusikkona että valokuvaajana. Aivan kuin toteuttaisin annettua käsikirjoitusta, valmiina useita vaihtoehtoja mistä valita ja tajunnassa selkeä tie mitä edetä... Nyt vanhemmitenkin ,

ajaessani autolla halki Saksan, tuntui monet näkymät tutuilta. Tuo niin sanottu ”-Deja-Vu” ilmiö. Saksan kielestä en tosin ole koskaan tykännyt...

Gurdjeff sanoo, että avain uudestisyntymiseen on että vie mukanaan sen tiedon ja kokemuksen minkä on saavuttanut , ja uudesti synnyttyään jatkaa siitä kehittyäkseen ihmisenä. Alzheimerin tauti ja unohdus olisi ”karhunpalvelus” eletylle elämälle. Siksi vaihtoehto täältä lähtemiseen vääntyneessä autonromussa kietoutuneena Saksan moottoritien liikenteenjakaaja pylvään ympäri, jos Alzheimer alkaa antaa merkkejä itsestään, olisi varteenotettava vaihtoehto.

Siskoni Essi, joka kauan sitten kuoli syöpään, sanoi seurakuntansa naispapille, kun hän kysyi Essiltä kuoleman lähestyessä, hänen Jumalasuhteestaan:

”En usko Jeesukseen Jumalana, mutta kylläkin Jumalaan. Se Jumala on sisälläni ja minulla on puheyhteys häneen jokaisena päivänä. Uskon myös uudelleensyntymiseen”

Olen samaa mieltä Essin kanssa, en tunnusta Kristillistä uskontunnustusta mutta Jeesuksen opettama Isämeidän rukous on minulle läheinen. En siis ole täysin pakana... Jeesus oli ”valaistunut ” yksi noita ”illuminati” ryhmän oppineita jäseniä kuten Gurdjeff, jotka kantoivat edelleen tietoa, joka oli peräisin ajalta ennen ”vedenpaisumusta” eli napajäätikköjen sulamista , saanut oppinsa nuorukaisena Intiassa ja joiden opetukset säilyivät Mongolien jäljiltä suullisena perimätietona Dervissi kouluissa. Jeesuksen vallankumouksellinen oppi oli rakkaus ja anteeksianto, kun perinteinen juutalainen Mooseksen uskonto oli ankara kostouskonto ”silmiä silmästä” ja niin edelleen . Jos hän olisi esittänyt ajatuksiaan keskiajalla ja asettanut kirkon opit kyseenalaisiksi, palvoisimme joko roviota tai giljotiinia Jeesuksen symbolina, eikä tuota ristiä joka Golgatalle oli pystytetty. Jotta kansaa saattoi pitää ottessaan täytyi Kristinuskon väärentää kirkkoisien toimesta ehdolliseksi ”pelastususkoksi jossa palkinto odottaa rajan takana ”. Ei siis paljoa eroa ISIS terroristien houkutuksiin ”neitsyistä ja hunajasta, kunhan uhraa itsensä” Uskon että Essi ja muutamat naapurini oli vierelläni tuolloin Saksassa tuolla keskitysleiriin menevän junan penkereellä. Niin läheisiä olimme aina ja meillä oli tuo ”sielujen yhteys”. Jos nyt sattuisi sillä tavalla että minulla olisi vielä kerran uusi mahdollisuus, ”One more shot at this reality”, varmaankin taas ottaisin Mustan LEICA M kameran käteen, panisin vain filmin sisään ja antaisin Leicavit rapidwinderin laulaa... Eipä siinä muuta, ehkäpä koettaisin olla vähemmän arrogantti, varsinkin niille naisille jotka suostuvat yrittää elää kanssani... Toivoisin lisäksi että nämä tolkkottomat ”keskiaikaiset” uskon sodat olisivat siinä vaiheessa laantuneet ja ihmiset tajuaisivat antaa piut paut papeille ja muille persoonahäiriöistä kärsiville vauhottaville ”jumalan valituille” narsisteille... jotka, kuten on nyt Katolisen kirkon lukuisista pajastuksista olemme nähneet, harjoittavat JUURI sellaista elämää, josta saarnatuolissa ihmisiä varottavat.

Tämän sain muutama päivä sitten.

Esa Helasvuolta.. On kiva saada tällaisen juuri kuin oikein Vituttaa, tyyppiltä joka on ollut siellä taustalla, säilyttänyt pollansa kunnoss ja vielä muistaa kaiken. peace and love to both of you Esa & Pirjo ..

Jukka

Sinun molemmat pojat on olleet Pirjon rehtorikaudella Tehtiksellä oppilaina. Olet kuvannut Pirjon ja minut ekan kerran, kun ikää oli Pirjolla 16 ja mulla 18. Olet kuvannut myös Pirjon aikuisikäisenä. Fotannut tyttärenne Susannen ylppärikuvan. Taiteillut soololevyni THE SINGING GRAND PIANO kansi- ja sisäkuvan. Kuvannut poikamme Timon ylppärikuvan. Kuvannut ties mitä muutakin elämäämme liittyvää. Oot soittanut kanssani testosteronivaiheessa jazzia. Tutustutit niissä yhteyksissä minut Ottoon. Sitä kautta pääsin ”korkeakouluun” Oton bändisessioihin. Otto tilasi multa 3 Love-albumia: Q, Omat hommat ja Musiikkia lapsille ja aikuisille. Sen päälle vielä runsain mitoin sovitus- ja soittotöitä niin Loven kuin YLEn musiikki tuotantoihin. Otto suositteli minut YLEn draamaosaston musiikkidramaturgiksi hänen jatkajakseen v. 1969. Otto tuotti viimeisimmän soolalbumini STELLA NOVAn v. 2013 ennen yläkertaistumistaan.

Se, että satuimme törmäämään toisiimme, ei ole vain sattumaa, vaan suuri juttu minun ja varmaankin sinun elämässä.

Kun et enää saa motoriikkaasi toimimaan kuvataidekontestissa, sanan säilä olkoon aseesi elämän ihmeen grafiikoinnissa. Kaikki ne ”meistä”, jotka elävät, elävät. Kuolemaa ei ole subjektiivisessa elämässä, koska itse ei tunnista kuolemaansa. Niinpä elämme aina. Ainoastaan läheisemme joutuvat kokemaan poistumisemme menetyksenä ja suruprosessina. Ottakaamme osaa heidän suruunsa, itse voimme vain iloita elämästä vaikka toinen jalka olisikin jo haudassa ja toinen banaaninkuorella. Rakkain terveisin Esa ja Pirjo

So: Keep on rolling on Jukka...
KIITOS; ESA My “SOUL BROTHER”...

Tähän ”kokoelmaan” kuuluu myös Tikku jossa sisältönä nuo kuvat www.jukkavatanen.fi websivustosta sekä muutama haastattelu ja äänitys muusikko ajoiltani. (Sekä yksi luku lisää, valikoidulle yleisölle: ”messages from beneath the tombstone”) Sekä VIMEO: “Jukka´s better Blues”

Kiitän Patricia Seppälän säätiötä pitkämielisyydestä tämän projektin kanssa.

6. Messages from Beneath the Tombstone . ”Jukka´s Better Blues- The other reality”

Voi Pirun perkele, taas nuo moroonit roskakuskit kolistelevat tuolla ikkunani alla olevassa käytävässä, roudaten erikseen noita perhanan pahvi, jätepaperi, peltipurkki ja lasikeräysastioista erikseen. Kello neljältä aamuyöstä vaikka ohjeena on että ei ennen seitsämää saa tuollaista meteliä eikä kolinaa olla. Jakeluautotkin aloittavat rallinsa vasta silloin. Riittää että nuo huumejunkiet karjuvat viereisen Pelastusarmeijan yömajan edessä aina ravintoloiden sulkemisen jälkeen kahdelta yöllä, että joku noista asukeista toisivat heille piikin tai muuta huumetta. Sitten on vielä nuo sairasautot jotka lähtevät läheiseltä paloasemalta ja lyövät pillit päälle juuri ikkunani alla. Hitto, tämä on nyt se maksu joka lankeaa siitä että kaverini vuokrasi yksiönsä erittäin kohtuu hintaan minulle, vanhalle eläkeläisukolle. Vittu, eikun vaan kierrätykseen siitä. Eiköhän tämä juttu ole nyt jo nähty.

No tuo oli nyt tuota minun ”Todellisuutta”.

Ennen kuin pääsen varsinaiseen aiheeseen lyhyt kelaus siihen mitä elämä on, täällä kallion pikku vuokrakämpässä.

Täällä minulla on kaikki mitä tarvitsen: Sähkösäntky vammaispalvelusta jotta pääsen siitä ylös ja myös takaisin pitkälleni. Ranteessa hälytin nappi jos jalkani taas lipevät, niin pääsevät pontevat bodaripojat joko ambulanssista tai omilla avaimillaan taas nostamaan minut jaloilleni. jalat meni juuri liukastumisen vuoksi 2016 elokuussa kahdesta kohtaa poikki, jouduin puoleksi vuodeksi sairaalaan, sillä niitä ei voinut

leikata. Minulla on nimitäin tasaisesti etenevä lihas sairaus: "Inklusio Myosiitti" joka tarkoittaa lihasten heikkenemistä ja lopuksi surkastumista. loppu tulee viimeistään kun leukalihakset ei enää jaksa jauhaa ruokaa tai sitten edes liikkuu. tauti etenee siten että se hyökkää ensin johonkin lihakseen, aivan randomina. Sitten ei vaan joku sormi tai kynärvarsi liiku tai nouse. Lääkärit ovat minulle ihan selittäneet että mitä tapahtuu, mitkä ovat näkymät.tautiin ei ole parannuskeinoa,niin kuin pitkään oletettiin ettei AIDS iinkaan. Nykyään siihen on... Minun sairauteni saa pitkittymään eli voin ylläpitää status quota vain harjoittamalla vielä toimivia lihaksia, syömällä erittäin proteini pitoista ruokaa, kolme munaa ja kahvin sekaan proteini juomaa, välipalaksi taas munaa ja lihaa jne... Tästä dietistä huolimatta on painoni vaan tippunut lähinnä lihasmassan katoamisen myötä, nahka vaan riipuu käsivarsistani ja pohkeitten "lihakset" rullautuvat kun istun pyörätuolissa...

Tulevaisuus on sitten ehkä viisi vuotta eteenpäin, jos ei mitään yritä, sanoo legurit niin yleensä lähtee noin vuodessa.Viisi on yleisin ennuste.

Tauti todettiin aika pian eläkkeelle pääsemiseni jälkeen 2014 eli kolme vuotta tässä jo ollaan sätkytelty, keppien ja rullatuolin kanssa

Jos kolme vuotta vielä tsemppais niin ollaan vuodessa 2020. Mitään sen pitemmälle en viitsi edes suunnitella.2019 on 75 vuotis synttärit, niin vois lukea Hesarista kauniin CV:n

Jospa siirtyisi sinne hautakiven alle ja alkaisi kirjoitteleen niitä matkakirjeitä...

Lähtökohta on että olen taas JW, eli Joakim von Wehren

Waren, esi isäni II näytöksessä, teollisuusmagnaatti,Finlayson Forssan perustaja oli juutalainen, ajautui Suomeen 1800 luvun alkupuolella ja alkoi yrittäjäksi maassa jossa oli "tuhansia mahdollisuuksia" (aivan kuin Fazerit, Stockmannit, Jaarit ja muut yritteliäät ihmiset) Olen kuitenkin Ihon väriltäni vaalean suklaanruskea.. Minussa tuota juutalaisuutta on vain ripaus, ihan pieni merkintä DNA:ni ketjussa

Äitini on Anna Von Wehren, pitkä komea, lähes blondi tutkijaprofessori eräästä Wienin yliopistosta, erikoisalana tutkia miten DNA säilyy tuhansia vuosiaOlen osa tuota uutta maailmaa muokkaavaa ilmiötä ME ja HE. veljeni kanssa (joka on ihan normaali Wieniläinen jamppa jonka kanssa olen ajoittain kimpassa "reissussa". Veljeni on noita "Die Grune" eli sosiaalisella omantunnon omaavia Keskieuroopalaisia joiden mielestä heidän tehtävänä on reissata maailmassa ja pyrkiä muuttamaan MUIDEN oloja...

Veljeni on Mikrobiologi, erikoisalana tutkia pohjavesiä ja mitkä maalaadut edesauttavat veden pilaantumisessa ja mitkä kemikaalit taas auttaisivat sen puhdistamisessa. Kun nyt energiaa on saatavana rajattomasti, on VEDESTÄ muodostunut ongelma monilla alueilla maailmassa.

Itse olen lääkäri, itseasiassa äitini insporoimana DNA tutkija ,mutta myös sen verran "yleislääkäri" että otan keikkoja järjestön "LÄÄKÄRIT ILMAN RAJOJA" kautta, ne ovat muutaman kuukauden (huonosti palkattuja) keikkoja ongelma –alueille mutta palkitsevia. Siellä näkee koko mailman paljaana, niin kuin se on, ilman median

vääristävää vaikutusta. Olen veljeni kanssa kehittänyt pari nyt massatuotannossa olevaa halpaa lisälaitetta veden käsittelyyn. Laite joka käyttää vanhoja kierrätettyjä auton valon heitimen hopeoituja lampun sisuksia. Se yhdistettynä tislaukseen lasi kierrukkaan, tuottaa maissa joissa auringon valoa riittää, tislattua, täysin bakteeritonta vettä lääketieteellisiin tarkoituksiin, kaikkiin niihin lukuisiin pikku sairaaloihin Afrikassa ja Aasiassa, mihin desinfioidun veden toimittaminen olisi ylettömän kallista.

Toinen ”keksintömme” on pieni analyysilaitte joka kertoo mitä aineita vesi sisältää. Näyttöön tulee lukuja jotka internetin avulla toimitetaan järjestömme keskukseseen ja sieltä sitten tiputetaan muutama säkki ”vasta ainetta” jotta paikallinen vesi saadaan neutraloitua ja hyvään päivittäiseen käyttöön, aivan kuin valokuvauksessa ”hypo Clearing agent” joka neutraloi fiksin suolan.. Näitä laitteita sitten käymme yhdessä esittelemässä ja neuvomassa niiden käyttöä- Huvi ja hyöty yhdistettynä.

Olen ”maankiertäjä” joka vapaana vallitsevasta järjestelmästä ja rajoitteista, osaksi valepukuun pukeutuneena eli farkkuihin ja ”Make Love, Not War” hupparissa ja ikivanhassa maiharissa matkustelee ympäri maailmaa, lähinnä Etelä Amerikassa ja Afrikassa jotka ,internetistä huolimatta ovat onnistuneet säilyttämään edes jonkinlaisen vapauden tuosta ORWELLIMAISESTA kontrollisysteemistä jonka pauloissa HE ovat. Siihen tarjoaa Äitini suvun varallisuus ja perheen tyyli, että sitä varallisuutta ei levitellä, vaan käytetään johonkin jolla on muutakin merkitystä kuin Beverly Hillsin tai Tokion Ginzan putiikkien liikevaihdon lihoittaminen.

Sitten yli puberteetin päästyäni totesin ilokseni että olen perinyt äidiltäni tuon analyttisen mielen ja komean suorarytisen varren. Isäni joka oli tuolta jostakin Malin tai Kenian hollilta antoi perinnöksi, tosiaankaan ei mitään muuta kuin suklaanruskean sileän ihonvärin mutta kaikkien ihmeeksi – siniset silmät-ja myös ”luonnonlapsen” luontaisen älykkyyden.. nähdä metsää puilta- noin kaunisti sanottuna, ja kyvyn olla tyytyväinen vallitseviin olosuhteisiin. Oli se sitten Wienin katukahvilat tai savannien kuivuneista kakkäräpuista kyhätty koko perheen asunto, jossa tarjoillaan vieraalle paitsi paikallista papusoppaa myös illan lämmikkeeksi nuorta tytärtä.

Minusta itsestäni ja olemisestani ja kaikesta mitä minulle oli siunaantunut , niin niillä sinisillä silmillä oli tyrmäävä vaikutus nuoren Joakimin elämässä, sillä olin perinyt isältäni pari muuta ominaisuutta, jotka käsittelen heti pois ettei tarvitse sitten aikanaan palata.

Ruokahalu Seksiin... Ruskea sileän samettinen ihonväri jota jenkkinekru tytoilla kutsutaan nimellä ”sugar babe” ”tai Chocolate Girl” Se yhdistettynä pitkään mutta kauniin suippoon Moloon, on ollut vastustamaton yhdistelmä niin Amerikassa kuin myös Euroopan suurkaupunkien Discoissa. Itseasiassa sen kateus ja pelko, että eivät pärjää mitenkään tässä geimissä, on Amerikkalaisten valkoisten miesten alitajuisen kammon ja rotuvihan perimmäisin syy Amerikassa ja mikseipä muuallakin.

Sitten olla sitoutumatta mihinkään niin naiseen, perheeseen tai turvalliseen työpaikkaan. En ole juuri koskaan kotona, mutta ollessani kyllä pidän suhteet kunnossa niin lapsiini kuin noihin naiseen, jota tunnustavat että olin mieleenpainuva kokemus, mutta varsin lyhyt kestoaltaan.. Kuten myös isäni, äitini elämässä. Äitini kuuluu kuitenkin niihin naiseen joka eivät voi, sopivissa olosuhteissa vastustaa tuota

kutinaa. Äitini ja sukuni kunniaksi sanon että he hyväksyivät minut, ja sain jakaa kaiken sen mitä se sitten tarjosi. Vähän oli supattelua ja selittelyä, mutta äitini ei siitä ollut moksiskaan. Ei tosin koskaan mennyt naimisiin. Olen opiskellut ”vanhassa Euroopassa” joka, ihme kyllä säilytti asemansa, vaikka sekä USA että Britit menettiät sen totaalisesti. Liikaa ristiriitoja, sisäisiä katastrofeja, niin politiikassa (sodat) Oman valuutan arvon romahtaminen, koko henkisen ilmapiirin ja kulttuurin luisuminen ”toisarvoisiin asioihin” kuten mediaympäristö ja keskittyminen menneeseen.

Opiskelin sekä Skandinaviassa, Wienissä ja tietenkin Afrikassa. sillä se oli kokenut uskomattoman nousukiidon Kiinalaisten ja Saudien sijoitusten turvin. Vanhat perinteiset Imperialistit kuten RANSKA, Englanti, Britit ja Belgia olivat menettäneet kokonaan asemansa. Saudit olivat saaneet aikaan sen että Juuutalaist-DeBeers suku etunenässä olivat pelattu pois Timantti, minerali ja kaivosteollisuus kuvioista. Saudit halusivat timantit ja kullan suoraan kaivoksista, ei kierrätettynä Hollannin ja Lontoon puotien kautta. Aikojen alussa HITLER jo tiesi että siellä se lojui se ”Tosi likviidi” jolla kun Englantiin ei päästy, oli tyydyttävä siihen mitä Hollantiin ja Belgiaan ja Ranskaan jäi. Sillä sitten ostettiin Ruotsin ”neutraalista” sotaa käymättömästä maasta kaiken kuulalaakereista ja rautamalmista aina valmiisiin BOFORS aseisiin. Sitten kun 1944 alkupuolella alkoi valua todisteita niistä hirmutöistä, alkoi Svedut ”omatunnon syistä” panna hanoja kinni.

Tämä nyt on ”historian penkomista” mikä on yksi suosikki aiheita, Toinen on suurten historiallisten Huijausten ja kämmien hekottelu Yksi kaikkein suurimmista oli Vuoden 2020 loppupuolella tapahtunut maailman rahajärjestelmän romahdus, jonka ehdin vielä nähdä. Kyseessä oli virtuaalivaluutta BITCON joka sekoitti perinteisten rahajärjestelmien balanssin. tajuttiin että tuo salaman nopeat kurssivaihtelut tietokoneen avulla itseasiassa oli syynä kaaosmaisiin rahaongelmiin. Jotkut saattoivat ansaita täysin asiattomasti miljoonia, kun toiset köyhtyivät jos eivät tajunneet suojata eri systeemeillä omaisuutaan. Siirryttiin systeemeissä ”ikivanhoihin” menetelmiin- Shekkeihin ja pitkäaikaisiin talletuksiin joilla oli inflaatio suoja kaikilla suurilla transaktoilla oli ”karenssiaika” jos täytyi nopeasti saada siirrettyä suuria rahamääriä, siitä piti maksaa ”vero” jolloin nuo spekulantit tippuivat pois.

Tajuttiin että osa ”rahan arvosta” oli syntynyt yhteiskunnan tuella, ja ei näin ollut kokonaisuudessaan pankkien omaisuutta. Rahat oli vain annettu pankkijärjestelmään säilytettäväksi, ei manipuloitavaksi.

Myös tuli toisia virtuaaliraha järjestelmiä Bitconin tapaan joka oli vapaa pankeista Pistit rahaa kuin Shekkitilille ja pystyit koodilla sitä käyttämään missä tahansa jossa oli Virtuaaliraha automaatti. Se oli suojattu että mikään valtiollinen systeemi ei pystynyt seuraamaan missä olit ja nostit käteistä. tavallaan kuin jatkuvasti vaihtuva salasanakoodi, jonka oma systemi sinulle sinulle arpoi, ja se vaihtui taas puolen minuuttiin jälkeen ennen kuin mikään valtava computeri pystyisi sen selvittämään.

Toinen valtava mullistus tapahtui samoihin aikoihin. Amerikassa oli TRUMP tullut valtaan. kaikki ajattelivat että täysin ääliö ja pelle. kun hoki tuota Millions and Millions, Billions and Billions. Trump oli kuitenkin saanut tietää sukulaiseltaan että oli olemassa. USA:n salaisia arkistoja jossa oli paitsi UFO todisteita, myös tuon ehkä maailman tärkeimmän tiedemiehen salaisiksi julistetut arkistot. Kun NicolaTesla kuoli, tuli tunnin sisällä miehet jotka takavarikoidivat KAIKEN Teslan materiaalin

'Aluksi he epäilivät että Tesla oli natsien agentti, sitten heitä kiinosti Teslan muistiinpanot "kulemansäde" aseesta. Sinne päätyi myös Teslan kaikki materiaali maapalloa ympäröivistä energiakentistä. Tesla oli ollut yhteydessä intialaisiin Guruihin, joilla oli asiasta todellista tietoa. Tesla oli vakuuttunut että nuo energiakentät, oikein hyödynnettynä, olisi jatkuvan ja rajattoman energian lähde.

Se olisi kaatanut kaikki voima ja energiayhtiöiden talouden ja tarpeen niihin, niin öljy, atomivoima kuin patojen ja turbiinien avulla saatava sähköenergian.

teslan keksinnöt ja mistikirjat julistettiin salaisiksi, kunnes Presidentin valtaoikeus ne saattoi taas julkisiksi.

Toinen salassa pidetty oli mitä todella tapahtui tuolla Nevadan autiomaassa paikassa nimeltä ROSWELL Air Base.

Roswell base oli kenttä josta Amerikkalaiset suuret pommikoneet nousivat joissa kaikissa oli viritetty Atomipommi. Kun Amerikkalaiset olivat tiputtaneet nuo kaksi pommiaan japaniin 1945 josta väitettiin että ne tiputettiin siksi jotta säästettäisiin ihmishenkiä. Todellinen syy oli kuitenkin että jenkit pelkäsivät Venäläisten hyökkäystä, ennenkuin he ehtivät selvittää okinwasta ja Iwo Jimasta Japanin pääsaarille Silloin Stalin olisi ulottanut vaikutusalueensa keski Euroopasta Tyynelle merelle saakka. Sokeuden ja tyhmyytensä seurauksena jenkit olivat antaneet sen tapahtua Euroopassa, enää he eivät tulisi sortumaan samaan japanin kohdalla

Atomipommin käytön seurauksena tänne tuli "vierailijoita" Älyllä varustettuja olioita jotka varoittivat että Atomivoima on tuhon tie Aluksi näyttää hyödylliseltä ja vaaratomalta, mutta mitä pidemmälle sen käyttöä jatktaisiin, sen tuhoavammaksi se muodostui.. Heidän kommunikaationsa oli sellaista että vastapuoli ei tunnistanut sen laatua mutta käsitti sanoman. Vielä he sanoivat että antaa merkin joka näkyy, Valkoinen Talo peittyi hohtavaan hehkuun Minuutien ajaksi. Tästä on dokumentti olemassa.

Kaikki tämä oli sellaista että myös Presidentti Eisenhower tajusi että sen leviäminen yleiseen tietoon oli kaikin keinoin estettävä, vaikka hän myös tajusi että tässä olisi uuden maailmanjärjestyksen lähtökohta. Kilpailu neuvostoliiton kanssa ja alkava kylmä sota oli kuitenkin painavampi vaakakupissa ja kaikki tämä tieto, "vierailijoiden" neuvot ja ennusteet julistettiin ehdottoman salaisiksi. Jos nyt TRUMP, presidentin valtaoikeuksilla sallii näiden julkisiksi tulon, olisi se "järisyttävä uutinen" Mennäänpä takaisin Tulevaisuuteen..

Maailma on jakautunut noin perimmäisistä kysymyksistä ja tavasta toimia yhteiskunnassa ja yhteiskunnan ulkopuolella MEIHIN ja TEIHIN Se on paljon suurempi jako kuin Republikait ja Demokraatit, jopa kapitalismi vastaan kommunismi, joka menetti pelin jo minun aikasemmassa elämässä. Ei tarvittu kuin kolmosuokan Hollywoodnäyttelijä joka VAKUUTTAVASTI takoi neukkujen kalloon; Käydään vaan TÄHTIEN SOTAA, kun se on ohi, te syötte sahanjauhoa ja jyystätte Silavaa ja kippaatte tuota Votkaanne päälle

Gorbatsov pani (itse sitä huomaamatta) pelin poikki jo ennekuin ne ehti siihen asti.

Maailma kehittyi käsittämättömällä tempolla, Internet ja uskontojen ja ideologioiden vaikutusten pieneneminen antoi vauhtia ilmiölle: LUOPUA KAIKESTA, siirtyä elämään kaikkien valtarakenteiden ulkopuolelle. Olla osa ME liikettä. Tämä vaati paitsi viitseliäisyyttä myös oveluutta Osa ,maailman kansoista valitsi tämän tien, joka oli ollut jo vuosisatoja alkuperäiskansojen tienä, Niin Intiaanien Amerikassa, Brasilian sademetsien kansojen, Australia Aboriginaalien ja pohjois skandinaviain "metsäsuomalaisten" ja Saamensukuisten kansojen aivan venäjän Vladivostokkiin, Japanin saarien tuntumaan. Internet ja yhteinen menneisyys ja Tulevaisuus oli se tekijä, joka loi uskoa heihin että tämä olisi se tie jotta yhteisöt saavuttaisivat lisää omanarvon tuntoa sekä uudelleen löydetyt shamaaniperinteet ja tavat. Valtarakenteet antoivat sen tapahtua, sillä maailman energiapolitiikka oli kokenut täydellisen mullistuksen. Ei enää tarvinnut pumpata öljyä, kaataa sademetsiä, rullata kasaan hyvää viljelysmaata nopeasti kasvavien öljypuiden kasvualustaksi, Maa voitiin antaa takaisin niille joille se OIKEESTI oli kuulunut eli "MEILLE".

Miten tämä tarinia päättyy aikanaan, niin tällä hukentelevalla egoistilla oli vähän sellainen finaali kuin odotta saatoi. Vaikka oli jo harmaata ohimolla, niin siitä huolimatta meno jatkui aika lailla samoja ympyröitä. Kotikonnuillaan Afrikassa Joakim siloin tällöin antautui nuoruuden muisteluihin ja etsiytyi noihin yöllisiin VooDoo kemuihin, mistään rituaaleista ei hän piitannut, mutta kylläkin niistä pikku tähtisilmä söpöläisistä jotka kuvittelivat että saavat ainutlaatuisen kokemuksen kun harmaa hapsea vähän "hottailee". Seurauksena oli että kun lahkon Guru ja ylipappi alkoi hermostua tuosta kilpailusta minkä Joakim muodosti noitten pikku Sugarbabyjen kohdalla, niin kun taas pikkuisia Boost pillereitä oltiin jakamassa niin Joakimille sujautti vähän tuimempaa vauhtia. Senkun joakim huolimattomuuttaan nappas niin oli jäykä ja vaalea kuin ruumis, mitä itse asiassa olikin sillä pilleri oli Cyanidi kapseli, sama jota natsipomo Göring puraisi suussaan Nurnbergin tuomion tultua julistetuksi. No eiku siitä vaan NELJÄNNELLE KIERROKSELLE, Ne tarinat on kuitenkin niin kaukana että faktaa ei saada tarinan raameiksi edes juurikaan, joten So Long Buddies, keep on Rocking and jamming THE BLUES